

MIDNATTSROPET

MISSION I EN SÖNDERFALLANDE VÄRLD

ÖST – Bildreportage från Ryssland Sid 12–13

**Nestor Carvajal
från Ecuador,
f.d. kommunist:**

**JAG FICK
ETT NYTT
HOPP!**

Sid 2–3

**Hans Lindelöw om de
officiella kyrkorna i
öst och deras samar-
bete med säkerhets-
polisen:**

**HÄMND
ELLER
RÄTTVISA?**

Sid 17

**VÄST – Missionsrapport från
Dominikanska Republiken** Sid 10–11

**Trossyskon från öst och väst till årets
sommarkonferens i Latorp** Sid 22–23

Nestor Carvajal hade studerat som stipendiat i Sovjetunionen i sex års tid. Han hade förlorat tron på kyrkan, och när hela det socialistiska systemet brakade samman, förlorade han också tron på den socialistiska ideologin.

– Jag hade studerat i så många år; allt förgäves. Vad jag hade kvar var tomhet och bitterhet. Men jag fick lära mig förstå att den verkliga visheten är att tro på Jesus Kristus.

Intervju: Stina Fridolfsson
Foto: Johannes Quisth

– Jag har fått ETT NYTT HOPP!

Nestor föddes som tredje i raden av tio syskon i ett jordbrukarhem i en liten by nära Quito, Ecuadors huvudstad. Familjen var mycket starkt präglad av det katolska fromhetslivet; en farbror var präst och tre fastrar var nunnor. I hemmet hade man varje kväll aftonandakt. Och Nestor fick sin grundläggande utbildning i en katolsk skola. Som förstfödd son i familjen, förväntades av Nestor att han skulle utbilda sig till präst. Nestor hade inga invändningar och frågor så länge han bodde kvar i hemmet. Problemen och konflikterna började när han kom till huvudstaden för att läsa på gymnasium. En hel del av lärarna var kommunistiska infiltratorer som sådde många otrosfrön i Nestors sinne. Han fick upp ögonen för kyrkans roll i samhälle och politik, och förlorade sin barnatro. Han var starkt påverkad av marxismen – inte främst politiskt, men med rättfärdighetspatos att besegra

klasskillnaderna. Han stördes av hur katolska kyrkan opererade. Hur prästerna exploaterade de fattiga byborna. Alla skulle betala tionde till den rike prästen.

– Jag minns hur pappa skrapade ihop och gav till prästen, fastän vi barn inte ens hade skor på fötterna, berättar Nestor, och hela hans varelse är laddad av nitälskan och vrede mot det orättfärdiga systemet.

– Tills jag mötte Maranata, trodde jag att alla kyrkor var likadana!

■ Utbildning

Men familjen förväntade sig av Nestor att han skulle bli präst.

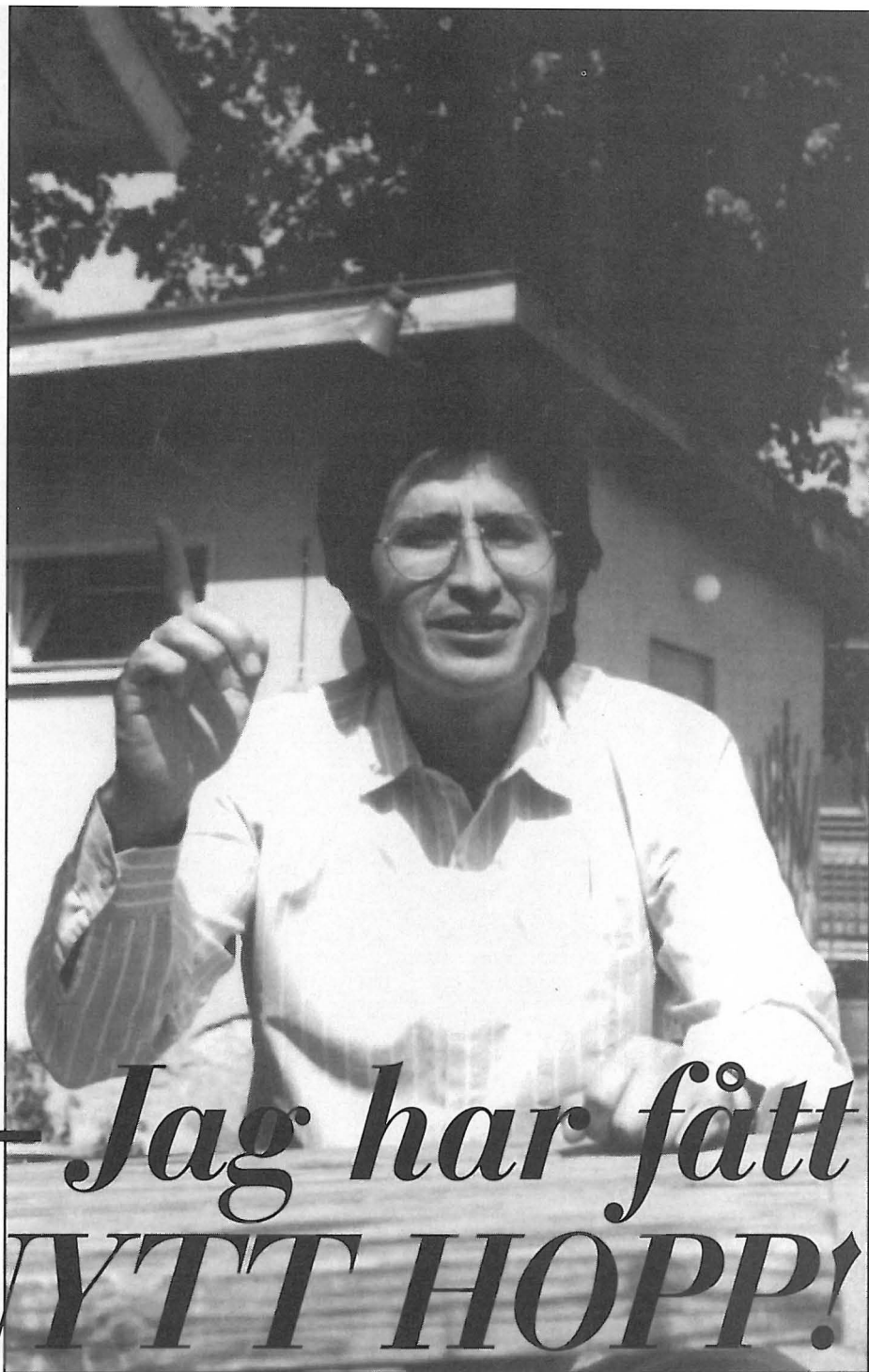
– Med denna lilla gnagande mask inombords, av hat mot systemet, började jag studierna på prästseminariet. Men det blev allt mera omöjligt efterhand att orka med hyckleriet. Efter sex månader gav jag upp och slutade

skolan. Naturligtvis var mina släktingar mycket upprörda och ledsna. Egentligen ville jag bli läkare, men min far hade inte ekonomiska resurser att hjälpa mig med de åtta års studier detta krävde.

Nestors far rekommenderade honom en kort utbildning, och han valde militärbanan. Vid 18 års ålder började han stridsflygskolan. Men även den miljön blev för svår. Det uniformerade våldet. Ideologin.

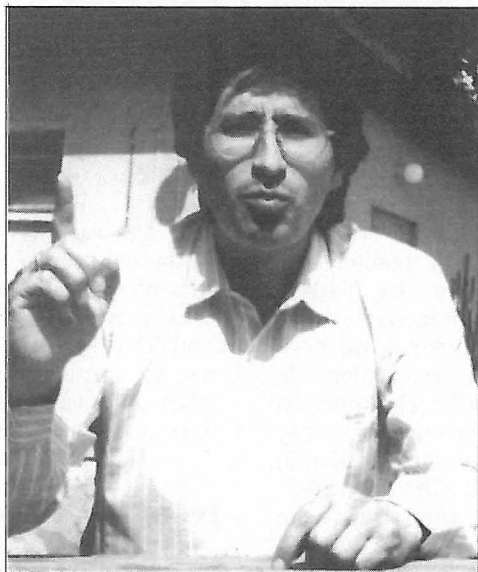
– Jag hade en dröm om ett rättfärdigt samhälle, och det militära livet representerade våld, korruption och orättvisor. Jag var inte redo satsa mitt liv på detta, och efter ett år gav jag upp.

Fadern blev mycket indignerad, och förklarade för Nestor att nu fick han klara sin tillvaro på egen hand. Det fanns nio andra barn i familjen som behövde hjälp till utbildning. Nestor började titta i tidningarna efter

annonser om jobb. Så läste han om en gratis-kurs i meteorologi. Det var en fyra månader lång utbildning, och sedan fick han omedelbart arbete på ett meteorologiskt institut. Efter fyra års arbete där, sökte han och fick ett stipendium för studium i Sovjetunionen. Det gällde för en tid av sex år. Naturligtvis längtade Nestor efter att från insidan lära känna det land som fått namn om sig som den marxistiska ideologins högborg. 22 år gammal kom han alltså till Sovjetunionen.

Studierna lades upp så att han fick grundlig undervisning i landets historia, kultur, ekonomi och filosofi – allt ur marxistisk synvinkel. Och lärarna påpekade för eleverna att de borde vara stolta över att bo i ett land där alla hade rätt till utbildning och arbete...

"...det finns en utväg för var och en som tror på Jesus Kristus!"

■ Perestrojka

År 1987 avslutade Nestor sina studier. Då var han sedan fyra år tillbaka gift med en ryska, och hade ett barn med henne. De beslöt sig för att åka till Ecuador. I Quito fick Nestor tillbaka sitt arbete, men det var mycket dåligt betalt, och det var mycket svårt att få slantarna att räcka till att försörja familjen. De valde att återvända till Sovjetunionen, där perestrojkan öppnade möjligheter till stora omvälvningar på alla områden. När de kom till Sovjetunionen i början av 1990, höll hela östblocket på att rasa samman. Leninstyrtarna krossades, och människornas uttryck på allt sätt sin avsky mot det system som bundit dem i sjuttio år. Land efter land krävde självstyre och integritet. Man hade förlorat tron på kommunismen, och kvar fanns bara ett desillusionerat kaos. Nestor hamnade i en svår inre kris. Han trodde varken på Gud eller kommunismen. Om den ekonomiska situationen var svår i Ecuador, så var den ännu mycket värre i Ryssland. Nestor försökte hitta någon drastisk lösning på sina problem. I det läget, träffade han Manuel, en annan latinamerikansk student som varit ett antal år i Sovjetunionen. Han hade varit i Sverige och, som så många andra latinamerikanska studenter från Sovjet, kommit till Maranataförsamlingen på Gamla Bro. Där hade han mött Jesus Kristus till frälsning. Nu rådde han

Nestor att åka till Sverige.

– Han sa till mig att söka upp Maranata, för han var övertygad om att där kunde jag få hjälp. För mig var det mest akuta problemet att få hjälp att överleva fysiskt, men Manuel påpekade att jag behövde åka till Maranata och få del av den tro de hade. Han manade mig att gå på mötena och lyssna till budskapet.

Nestor tog fasta på Manuels råd, men valde att först skriva ett brev och fråga om det gick för sig att få besöka Maranataförsamlingen i Stockholm en tid. Han väntade på svar ett tag, men då svaret dröjde, beslöt han sig för att åka på vinst och förlust.

– Jag åkte klockan elva på förmiddagen en dag, och samma dag kom svar från församlingen i Stockholm. Min fru eftersände brevet, så jag

fick det till Stockholm några veckor senare. I brevet hade Agneta å församlingens vägnar skrivit och avrått mig komma, eftersom situationen i Sverige numera är sådan att en utlänning har mycket små chanser att få arbete. Hade jag hunnit få brevet, hade jag således aldrig kommit hit! Nestor smilar när han berättar om det dråpliga tidschemat som var avgörande för hans väg till frälsning.

När Nestor väl kommit till Bällsta och presenterade sig, kunde församlingen inte göra annat än ta emot honom. Han följde noga Manuels råd – gick på varje möte.

– Jag upptäckte att Maranata inte var någon vanlig kyrka. Flera gånger upplevde jag hur pastorn hade ett budskap direkt till mig i min situation. Och de spansktalande syskonen som arbetat i missionsarbetet i Dominikanska Republiken berättade om fängelsemissionen, skolarbetet och storfamiljen – jag började

ana att det fanns något som var värt att tro på. Jag började läsa bibeln. Och så småningom bedja.

Allt detta skedde som en långsam men säker process i ett av svikna illusioner hårt och bittert hjärta. Nestor läste i Ordspråksboken om att gudsfruktan är vishetens begynnelse.

– Jag hade studerat i så många år. Allt förgäves. Vad jag hade kvar, var tomhet och bitterhet. Nu förstod jag att det verkligen var vishet att tro på Jesus Kristus. Och jag upplevde verkligen frälsning. Genom den spirande tron på Gud, fick jag ALLT – andligt liv, hopp, glädje och vila. Jag bad: Gud, här kommer jag med min börda. Gör med mig vad du vill. Och jag fick nytt liv.

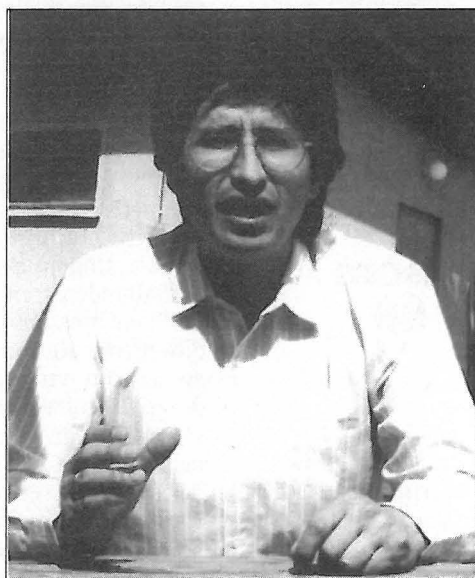
Under sommarkonferensen fick Nestor bekänna och ge manifestation åt den livsförvandling han upplevt, genom att låta döpa sig. Och ovissheten över hur familj och vänner skulle uppfatta hans förändrade livsinställning när han kom tillbaka, oroade honom inte mycket.

– Jag hade fått ett nytt hopp!

■ Söker efter hopp

När sedan Nestor träffade sina kamrater och började tala med dem om Gud och sina upplevelser, började de skratta. Men Nestor förstod att de skrattade på grund av okunnighet. Han slog upp sin bibel, pekade på några bibelord, och bad dem själva läsa dem. Och de läste och funderade.

– I Ryssland finns nu en väldig väckelsens ande utgjuten. När jag åker tåg från universitetet i S:t Petersburg till hemmet, får jag ofta tillfälle att tala med människor om Gud. Människorna är ju så tomma och desillusionerade.

"...jag började ana att det fanns något att tro på."

De har växt upp under en enorm indoktrinering att det inte finns någon Gud, och att kommunismen är den enda ideologin värd att satsa på. Nu har Sovjetunionen fallit sönder, med allt vad den representerade av ideologisk, ekonomisk, politisk och militär makt. Människorna är tomma, och söker efter något som kan ge nytt hopp. Vad som helst. Det är min högsta glädje att i denna svåra situation få

förmedla dem nytt hopp, och berätta att det finns en utväg för var och en som tror på Jesus Kristus!

AR-
NE
IM-
SEN

Ett konungsligt välde

I Matteus sjätte kapitel finns ett bibelsammanhang som vi nog känner till ganska bra, men det är ett av de absolut svåraste texterna att finna riktig, praktisk lösning på. Först under senare år har jag börjat ana vad Jesus egentligen menar. Vi har fått så många schabloner och klyschor i vårt lärjungaskap. Vi kan rabbla upp saker som inte har någon praktisk konsekvens; därför faller orden som döda fåglar till marken.

Långt innan vi trädde in i tiden, hade man skapat doktriner omkring bibelorden. Teologer har konstruerat passande förklaringar som kyrkan integrerat med sitt lärosystem. Och vi erbjuds idag färdiga lösningar som inte emanerar från Jesus. De har tillkommit under perioder då lärjungarna haft benägenhet att kompromissa sig fram. Jesus går emot denna tendens genom sin undervisning: "Samlen eder icke skatter på jorden". Med

våra färdiga modeller får vi sällan uppleva lärjungaskapets realiteter - i den mån vi har behov av det. "Samlen eder icke skatter på jorden, där mott och mal förstöra, och där tjuvar bryta sig in för att stjäla, utan samlen eder skatter i himmelen där icke mott och mal förstöra, och där inga tjuvar bryta sig in och stjäla, ty där din skatt är, där kommer ock ditt hjärta att vara."

Här presenteras motsatserna: Jorden och himlen. Brännpunkten är hjärtat. Vi måste förstå sammanhanget, så att vi inte samlar skatter på jorden och missbrukar Jesu undervisning och legaliserar det han har förbjudit. Vi ursäktar oss gärna med att använda tillåtna ting på ett felaktigt sätt.

I vers 24 presenteras en kompromisslös hållning. "Ingen kan tjäna två herrar, ty antingen kommer han då att hata den ene och älska den andre, eller kommer han att hålla sig till den förre och förakta den senare. I kunnen icke tjäna både Gud och Mammon." Antingen eller. Världen har försökt hitta synteser, så att vi kan leva med ett ben på vardera sidan om gränsen. Därmed skadas vi själva och andra.

"Samlen eder icke skatter på jorden..." Det handlar här om materiella ting. "Ingen kan tjäna två herrar". Där leds vi in på ett annat område; från yttre till inre värdering. Det visar sig att tingen skapar relationer och förhållanden som bestäms utifrån detta: "Där din skatt är, där kommer ock ditt hjärta att vara". Det handlar inte endast om yttre angelägenheter, utan det gäller vårt inre liv. Det som ter sig så enkelt när det gäller vår benägenhet att samla skatter av olika slag, leder fram till en tillbedjan: I kunnen icke tjäna både Gud och Mammon. Det gäller att ha en medveten och rätt relation till tingen, till skapelsen och till den Gud som vi älskar och tillbeder.

Jag förstår inte hur detta ord har kunnat stå i bibeln i bortåt två tusen år utan att ha åstadkommit större revolution. Vi är ju alla skattsökare, det är en del av vår natur att söka skatter. Fastän vi är missionärer, äldstebröder

och har varit lärjungar i många år, lärda på många områden och med kristna erfarenheter, kan vi begå detta fruktansvärda misstag att inte ens ana vad Jesus sagt när det gäller exempelvis ekonomiska resurser. Vi kan försöka dölja vår snikenhet och girighet med en religiös täckmantel.

När bibeln talar om viktiga saker, och uppenbarar för oss den djupaste, allvarligaste och farligaste verkligheten som vi är hotade av, säger den: "Girigheten är roten till allt ont". Det står inte att girigheten ÄR allt ont. Men den är upprinnelsen till det. Det har ingen betydelse vad gott människan än försöker göra, om hon bär snikenheten i sitt bröst och girighet som en rot i sitt väsen. Då är hon ingenting annat än en mammonsträl, och kommer att förstöra sig själv och sin omgivning. Om det är sant att girigheten är roten till allt ont, så spelar det ingen roll var vi är eller hur vi är i övrigt; när det vi gör är framsprunget ur girighet.

Nya Testamentet återkommer ständigt till frågan om vår egendom. Den beskriver rikedomens frestelser och faror, och hur man bör bete sig när man är rik, eller om man har någon egendom. Hur angeläget det är att bevara sig från det habegår som är så vanligt i världen.

På tröskeln till den nya tidsåldern möter vi Ananias och Safira. Vi ser nya varianter - men med samma rot - ända fram till Jakobs brev, där vi läser: "sörjen och gråten, ni som är rika". Där läser vi alltså detsamma som Jesus har sagt.

När vi läser breven till Korinterförsamlingen, upptäcker vi att människorna där brottas med samma sak - men på en annan nivå. Det visar sig att de har övervunnit egoismens och rikedomens bastion på ett förunderligt sätt. De var mycket vaksamma för frestelserna. Och aposteln skriver och förmanar: Det är ju inte meningen att somliga ska bli berövade sina ägodelar och andra tillskansas sig. O

nej, sådant rofferi tillhör världen. En utjämning måste ske. Tendensen till girighet och snikenhet ligger alltid på lur; vi har den i vårt väsen, och är man inte på vakt, så kryper den fram. Vi blir inte befriade på annat vis än genom djupgående andliga erfarenheter.

Att bli botad från cancer är jämförelsevis enkelt. Det är ett mycket större under att människan blir befriad från girighet och blir givmild. Detta genomgripande under tar sig märkbart uttryck i hennes frälsningsglädje. Bibeln säger att det är saligare att giva än taga. Den talar också om den salige guden. Varför är Gud så salig? Jo, därför att han ger så mycket! Han gav oss sin enfödde son. Det går inte tjäna Gud med girighet i bröstet. Den som är girig tjänar Mammon, än om han nämner namnet Jesus över vad han gör. Det finns ingen väg till himlen för den girige och snikne.

Det är ynkligt hur vi kan fastna i struntsaker. En kostym. Ett par skor. En möbel. En bil. En klocka. Eller ett arv som vi kan lura till oss. Vad höll Ananias och Saffira på med? Simon, magikern? Och vad höll Judas på med? Hade inte också det med pengar att göra?

Om vi studerar bibeln, kommer vi fram till att girigheten innebär undergång för den enskilde. Girighet betyder upplösning av all gemenskap. Girighet betyder sist och slutligen kaos, katastrof, död och bestraffning i den sjö som brinner av eld och svavel. Så säger bibeln, och där finns det ingen kompromiss. Det olyckliga är, att när vi läser bibeltexterna har vi kompromissat oss fram till ett bättre helvete, som vi kallar paradiset eller himmel, men som bibeln fortfarande säger är eld och svavel.

Gud har sagt: Gören eder icke bekymmer... Och: den som har två par av något, han dele med sig. Gud ser vår garderob. Har vi rätt att ha allt vi har där, när det finns människor i vår omgivning, dem vi vill vinna för Jesus, som knappt har skor på fötterna? Jesus som var rik, blev fattig för vår skull. Måste inte också vi bli fattiga på motsvarande sätt, så att den andliga princip som Jesus tillämpade går igen i vårt lärjungaskap? Vi blir fattiga för att berika andra. Inte för att skaffa dem materiella fördelar, men visa medlidande och delaktighet. Inte för att de ska få överflöd, men existensmöjligheter.

Vi annonserar väckelse- och frigörelsemöte. Vad ska vi befrias ifrån? Och på vilka punkter bör vi väckas?

EUROPEISK PROFETIA

År 1970 skrev en märklig norsk man vid namn Rein Seehus följande:

"Det kommer att ske förändringar i land som Rumänien, Bulgarien och Egypten, för att inte nämna Albanien, som måste helt frigöras från järngreppet, vilket är otänkbart utan ett tredje världskrig, om inte fruktan för kriget och inre omvälvningar i Sovjet skulle tillåta samtliga land på Balkan till revolution och gå sina egna vägar över till Västmakterna. Jugoslavien, som skilt sig från Ryssland, kan visa en väg för de andra, men det står själv inför sin undergång i alla händelser, för endast det tidigare Serbien ligger på det östromerska rikets territorium, som ska täckas av fem stater i allians med fem i väst."

Det var bara människor som var bevandrade i Skriften och räknade med Gud, som kunde tro att det han beskrev kunde bli verklighet.

Idag kan vi med full relevans sätta in citatet under "Kort-Nytt".

SF

FRISKOLA?

Så är det alltså dags för en uppluckring av skolmonopolet i Sverige. Det ska bli "friskolor". Maranatafolket har under femton år i motvind drivit hemundervisning, utan att få ut ett öre av de skolmedel som rätteligen bör följa eleven. Dessa har istället närmsta kommunala skola i den kommun hemundervisningen pågår inhöstat.

Nu ska föräldrarna få frihet att välja den skolform de önskar för sitt barn. Och skolpenningen följer eleven. Trodde vi. Men när regeringens proposition "om valfrihet och fristående skolor" kom, (1991/92:95), så markeras med all önskvärd tydlighet att fristående skolor inte bör godkännas utan att omfatta de värderingar som utredarna menar är grundläggande: "För att en fristående skola skall godkännas för skolpliktens fullgörande, måste skolan i sin undervisning och övriga verksamhet omfatta det svenska samhällets grundläggande värderingar och de riktlinjer för fostern och utveckling som anges i målen för grundskolan. En fristående skola måste därför utveckla sådana egenskaper hos eleverna som kan bära upp och förstärka demokratins principer om tolerans, samverkan och likaberättigande mellan människorna. En fristående skola bör exempelvis inte godkännas om den inte är beredd att verka för jämställdhet mellan kvinnor och män. Den kan självfallet inte heller godkännas, om den vill tillämpa aga eller andra lagstridiga uppfostringsmetoder."

Var det inte just för att man skulle ge frihet att fostra barn och ungdom efter andra riktlinjer än de samhället vanligen har i sina skolor som friskolor kommer till? Det ligger väl i sakens natur när man gör sig besväret att grunda en egen skola, att man har annorlunda grundvärdering och inriktning än "vårt demokratiska samhälle" verkat fram i de allmänna skolorna. Du gamla, du fria, du fjällhöga nord!

SF

DRA GEN UT FRÅN HELVIG!

Minns att Katolska kyrkan är huvudreligionen i majoriteten av EG-länderna. Hon är nära bundsförvant med den ekonomiska makten i Italien. I sin skökoreligion har hon ett enda hygienkrav, hon vill bli av med fundamentalisterna – Jesu Kristi vittnen.

Text: THOMMY JACOBSSON

Den 21 januari 1931 höll pastor Lewi Pethrus ett föredrag om den levande församlingen och hennes relation till andra samfund! Han talade om: "Pingstväckelsens tacksamhetsskuld till samfundet, spänningen mellan väckelsen och samfundet, orsaken till klyftan och det berättigade i pingstväckelsens hållning."

Han lovordade också män och kvinnor som tog emot protestantismens sanningar under reformationen; "Om vi sedan gå ned genom tiderna och tänka på när protestantismen kom och lossade på det katolska oket, så blev det en spänning mellan det nya och det gamla."

Tacksamheten och identifieringen med metodisterna från sin tid och baptisterna under sin storhetstid uttrycker pastor Pethrus också. Han knyter an pingströrelsens rötter till de baptistiska banbrytarna F.O. Nilson

och Anders Viberg. Dessa baptister som fick dopfrågan klar för sig och själva fann identifikation och brödraskap med sådana rörelser som anabaptister eller vederdöpare under medeltiden. Anders Viberg, baptisten, vilken likt Balthasar Hubmaier (1480–1528) skrev en otvetydig biblisk grundad bok om dopet och därmed en motskrift till katolsk villfarelse om barnbegjutning som nådamedel.

Skökokristendomens vagga

Många av dem blev landsförvisade, då de framhöll Guds Ords klara besked vad beträffar dopfrågan och det tvärt emot statens kyrkas lära. Detta fick de lida för.

Tiden för allt detta som är redigt dokumenterat, har nu blivit 140 år gammal. Även om pastor Pethrus är vag i sin bekännelse då han ger ut skriften "Vår ställning till andra kristna", måste ändå några rader av honom

bli oss påminna. Han markerar i boks titeln med "...andra kristna", sin distans, åtminstone fram till dess. Han skriver: "Vi äro barn av gångna tiders heliga, som har kämpat och uppoftat sig och varit trogna de sanningar, som Herren gjort levande för dem. Och det är underbart att se, att alla dessa levande sanningar som Gud har klarlagt för dem, ännu leva och finnas kvar och äro upptagna i pingstväckelsen och dess förkunnelse." Så långt Pethrus.

I Balthasar Hubmaier's skrift "Om det kristna dopet av troende", där han under två dagar (9–11 juli 1525) skriver sin skrift och myntar orden "Sanningen är odödlig" och vederlägger sanningen om dopet inför sin samtid och ger katolska hydran ljus och sanning rätt i hennes skökofamn. Blixtsnabbt visar hon sin diabolitet och bränner det odödliga sanningsvittnet på bål. Sådan är hon den katolska kyrkan och har ej gjort avbön därför.

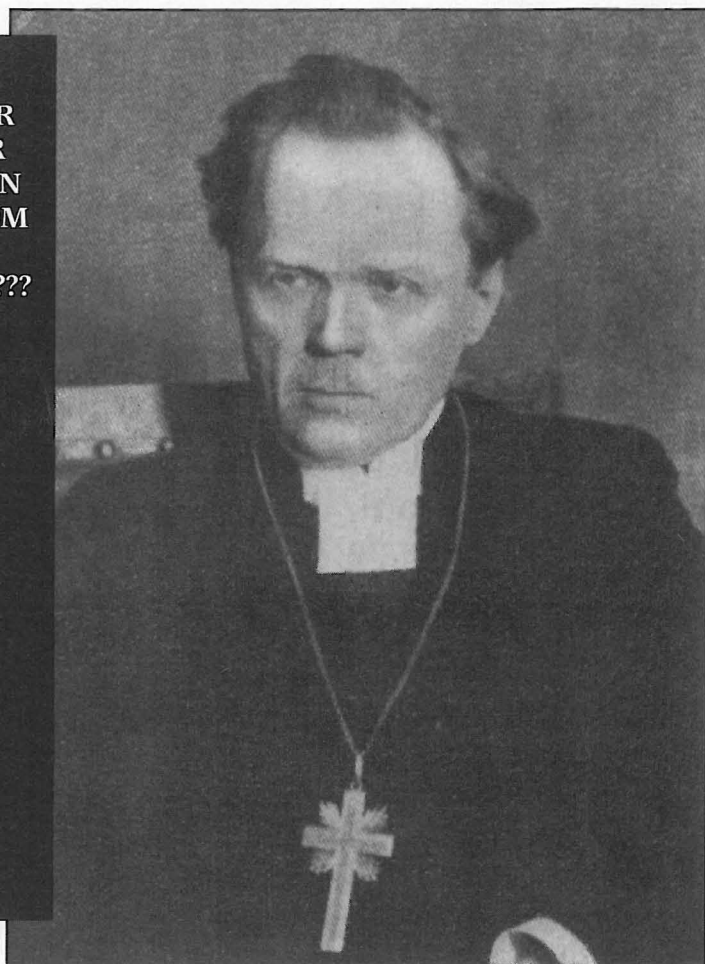
Har manne reformationens män, martyrerna fallit vänner av pingsten och andra i glömska?! Den papistiska katolska skökokyrkan som är väl tecknad i Upp.17, skyr inga medel vare sig i eller utanför mässan. Trolldom och förförelse inne i skötesalen och kriminalitet utanför tornhuset har hon alltid begagnat sig av!

Det var ju hon och Svenska kyrkans ärkebiskop B. Werkström egentliga förebilder i lära som brände Balthasar Hubmaier i Wien 10 mars 1528. Martyrernas blod ropar till Gud om hämnd!

Med stora svårigheter nödgas man konstatera den förskjutning i bibeltrohet och fundamentalism också gentemot fäderna, då pingstvänner och an-

**BALTHASAR
HUBMAIER
och NATHAN
SÖDERBLOM**
Vad har de
gemensamt???

mot fäderna, då pingstvännen och andra tillsammans med katolska kyrkan och hennes syster i avfall – svenska kyrkan, samlas runt Jesus Kristus och detta allt oftare i mässor. Svenska kyrkan vilken torde förnya kännedomen om innehållet i sina egna bekännelseskrifter skall nu försöka leda den alltmer oigenkännliga Pingströrelsen.

Hur är dessa, oförenliga med så vitt skilda ursprung och mål och väsensskiljaktigheter förenbara? Det är genom samfundens träning i gemenskap över samfundsgränserna! Här har du skökokristendomens vagga. Årtionden, sekellångt arbete för ett enande och det under mottot; "Vårt gemensamma – Jesus Frälsaren" har lagt grunden och förenat katoliker, lutheraner, frikyrkliga och väckelsekristna. Synkretism, synkretism; en omöjlighet på biblisk grund!

Nu är man ända framme vid Vatikanens portar för att där dela Herrens bord, tillika onda andars.

De från början så bibeltrogna förkunnarna; Lewi Pethrus, C.G. Hjelm m.fl. förfördes till denna andliga sedelöshet, men fick inte se resultatet av den. Nu blommar ekumenikens hyacint ut!

Embryot till Frikyrkornas och katolska kyrkans mässor och "seanser" med tungotal och barndop har du i ekumeniken frikyrkorna emellan. Där började träningen och avtrubbningen.

Historielöshet vilket denna tids generation alltmer synes odla, raglar i

känslosvallning, bara det finns karismatiska kännetecken, till skillnad mot förra seklets baptister som kände sin historia, så även reformationen.

Idag är Conrad Grebel, Felix Mantz, Balthasar Hubmaier och George Blaroch tillsammans med urtidens Stefanus våra föredömen ifråga om det mesta.

Den babyloniska skökan

Tidningen DAGEN, pingstvännernas tidning jublade med betoningen på journalistisk rolighet efter firandet av "Bibeln 450 år" vilket firades i högborgen på Rörstrandsgatan för någon tid sedan. Man firade detta med katolikernas H. Branderburg blanda DAGEN skrev: "Det Nathan Söderblom (på 20-talet) inte lyckades med skedde i söndags i Filadelfiakyrkan."

Att mena sig förespråka väckelsens folk och finna berömmelse i att ha överträffat N. Söderblom i avfall är skrämmande.

Nåden att få ryckas upp, Herren till mötes, då allt pekar på denna händelse för vår generation, är stor, men att finna de kvarvarande ifrån den väckelseväg av tidigt 1900-tal flitigt engagerade i katolsk villfarelse är mer än mäktar.

Tiden hastar och de bibliska vilddjuren stiger allt högre och högre upp över all sann kristendom. På denne ene sitter hon den Babyloniska skö-

kan doftandes sin nyvunna karismatiska parfym; "Kom"! säger hon till Lammets hustru. För att bedriva stygghet med konungarna på jorden. Minns att katolska kyrkan är huvudreligionen i majoriteten av EG-länderna. Hon är nära bundsförvant med den ekonomiska makten i Italien framför allt. Hon har ett enda hygienkrav i sin skökoreligion, hon vill bli av med fundamentalisterna – Jesu Kristi vittnen.

Denna kyrka famnar nu de frikyrkliga medans svenska folket kastar sig hejdlöst i armarna på den Europeiska union som katolska kyrkan styr, ty den som rider styr kursen.

Förvisso kommer i Pingstkyrkorna mycket snart en förnyelse där en estetiskt tilltalande barndopsfunt i spotlights sken överbrygga resterna av det historiska arvets oförglömligheter.

Du församlingsmedlem, har din pastor planer på en dopfunt för spädbarn? Fråga honom! Den dagen blir ekumeniken en frukt, färdig att skörda, bedrägligheternas klimax.

Dragen ut ifrån henne!

Vägen, Sanningen och Livet

Predikan Av Arne Imsen

Vi vill vinna Gud över på vår sida genom att försöka göra sådana gärningar som kan bidra till hans sympatier. Men ingen blir frälst utan Jesus. När vi söker honom, får vi inte en handbok i liturgi, en bönbok eller en teologisk lärobok. Han är en person; inte en lära.

I sitt avskedstal betonar Jesus att oerhört omvälvande händelser kommer att drabba mänskligheten under en mycket kort och komprimerad tid. Människan står rådvill med sina växande problem.

Jesus talar om historiska händelser, som vi kan ta lärdom av om vi vill. Tyvärr lever vi gärna för dagen, som om vi skulle vara instängda i tiden; utan evighetsperspektiv. Människan har religiositet, men saknar oftast verkliga kommunikationer med den eviga världen.

Jesus saknar i sitt avskedstal denna kulturoptimism som människan griper till då hon försöker övertyga sig själv och andra om att problemen inte är så stora; allt kommer nog att lösas sig. Det är ett falskt hopp.

Det Jesus sa gäller oss alla; varje individ, varje region, varje nation, varje kontinent. Det inkluderar hela mänskligheten. Vi kan idag konstatera att det profetiska budskap som Jesus frambar, i stor utsträckning blivit historia. Det har blivit verklighet inför våra ögon, och den som inte är totalt förstockad och otillgänglig kan se i den politiska världen, i den ekonomiska världen, i kulturen och i mellanfolkliga relationer att Jesus fick rätt. Det som talades var inga spekulationer. Det var sanning och verklighet.

I Uppenbarelseboken skildras slutfasen av mänsklighetens oerhörda kamp mot Gud och mot den han sände. Mänskligheten ställer lojalt upp tillsammans med det som presenteras som draken, vildjuret; det som är personifierad falskhet, svek och förräderi. Då Jesus börjar sin undervisning, presenterar han först sig själv; varifrån han är, vem han utgått ifrån, Han berättar vidare sitt ärende och budskap; nämligen att uppenbara Guds vilja och Guds plan. Han uppenbarar den utgivande kärleken, vars enda syfte är att frälsa, rädda, befria, upprätta; och vi ser hur människan försmår denna kärlek.

Det förefaller vara en typisk egenkap hos människan att fly det som är sant och gripa tag i det som är falskt. Fly från sanningen till lögnen, och försöka gömma sig i mörkret, därför att man hatar det ljus som skulle kunna bli till frälsning.

Då Jesus trädde in i världen, så upplevde han hur bortkommen och vilsegången människan var. Det första Jesus fick vara med om vid inträdet i världen, var att det inte fanns rum för honom i härbarget. Det sista vi konstaterar efter flera årtusenden av demonstrerad och bevisad gudomlig kärlek, är att han, Frälsaren, försönaren, befriaren, står utanför och klappar.

Det finns inte rum för honom. Han säger: "Om någon lyssnar till min röst och upplåter dörren, så skall jag gå in till honom och hålla måltid med honom, och han med mig." När Jesus kom, konstaterade han den verklighet vi idag kan notera med våra ögon. Jesus står utanför. Han blev förkastad av sitt eget folk. Han blev dödad av den judiska skökan och det romerska vildjuret. Den judiska skökan ville inte besudla sina händer med någons blod, men överlämnade verkställigheten av den dom man fällt över Jesus till hedningarna. Aposteln Johannes konstaterar: "Han kom till sitt eget, men hans egna togo icke emot honom. Men åt alla dem som togo emot honom, gav han makt att bli Guds barn." Där sprängs gränserna. Frälsningen blir universell och inkluderar varenda människa i världen. Inte automatiskt och magiskt; utan frivilligt mottagande genom ett eget beslut.

Det är en underbar verklighet att vem som helst kan bli frälst, blott till Gud han vänder. Men människan är harnesk, upprorisk, självisk och egoistisk. Hon vill inte underordna sig, vill inte lyssna. Gud är inte inställsam och friar inte till vår gunst. Det har hänt något förfärligt och förödande under historiens gång. Människan älskar sin synd. Hon är synnerligen egenkär; älskar sig själv mer än något annat. Bibeln talar sitt språk som för oss presenterar Guds vilja och Guds natur: Du skall älska Herren din Gud av allt ditt hjärta, allt ditt förstånd och all din kraft.

Det verkar för oss orimligt att ställa sådana krav; att försöka kommandera fram kärlek. Det visar vårt perversa sätt att tänka och handla. Det mest normala för oss borde vara att älska Skaparen av allt vårt hjärta. Denna kärlek borde flyta fram som det naturligaste uttryck för ödmjukhet och sann gudsfruktan. Vi skulle älska, upphöja, tillbedja och tjäna Honom med glädje. Vi skulle sträva efter att bli lika Honom, bli som han är. Guds-bilden borde bli allt tydligare i var och en av oss. Men människan blir inte mera gudslig. Tvärtom, hon sjunker ner till ett allt lägre plan och reduceras till något helt annat. Istället för att bli lik Gud, blir hon lik de lägre varelserna. Människan blir djurisk, och slutligen blir hon demonisk. Det ser vi i hennes sätt att leva.

Vad har hänt med människan? Vad beror det på att det är en sådan fruktansvärd social oro i hela världen? Vad beror det på att människor bekämpar varandra – det är som om hela världen vore ett väldigt slagfält. Vi förstör värden vi borde slå vakt om, men ständigt förlösar i vår kärlekslöshet.

I bibeln står: "Sen vilken kärlek Fadern har bevisat oss..." Vilket gensvar ger människan på Guds uppsökande och kallande kärlek? Hon försmår den, och drar vidare på självvalda vä-

gar, tills hon har nått den gräns då det inte längre finns någon räddning. I världen ser vi uttryck för hat, mörker och elände. Vi läser dagligen om det, vi ser filmer i nyhetsbulletiner, vi hör berättas om vad som sker runt om i vår värld och måste sjunka ner i djup förtvivlan. Det finns inget hopp. Stora män talar och försöker med sina resurser hejda denna ondskan. När man har lyckats på ett område, bryter det igenom på ett annat. Man tror att nu är det fred och frihet – så händer det saker som slår allt i ruiner. Vad beror det på? Jo, människan älskar sig själv. Hon älskar mörkret. Hon älskar sin synd, och flyr bort från ljuset.

När Gud börjar tala till människan, påminner han henne om den faktiska situationen. Ungefär som en läkare som ska undersöka en människa och måste ställa en sann diagnos. Han måste säga sanningen: Min vän du är cancersjuk – obotligt sjuk. Vi vet att det finns något mycket värre, som har angripit hela mänskligheten, något hon brottats med under hela sin utveckling. I bibeln uttrycks det så här krasst och kategoriskt: "Alla har syndat och är i avsaknad av härligheten från Gud". Vad har vi förlorat? Nog har vi härlighet. Men inte Guds härlighet. Vi vill inte höra detta. Om det är någon som säger det, då raljerar vi bort det eller försöker nonchalera det. Vi flyr vidare, som om vi skulle ha någon lösning på det största och svåraste problemet.

"Om Jesus hade gett oss paragrafer och regler, hade ingen nått fram till frälsning."

Den oförsonade människan saknar egentligen kläder. Hon är naken. Därför är hon rädd. Innerst i hjärtat bor en rädsla som gör människan aggressiv och odräglig. Vad är det för kläder vi saknar? Jo, ljusdräkten som gjorde människan frimodig, så att hon kunde umgås med Gud. Då den gick förlorad, ville hon fly bort ifrån Gud. Den ljusdräkten måste vi få tillbaka, så vi blir iklädda rättfärdighet och helighet. Många saknar det som borde vara det främsta kännetecknet för varje människa: Den ljusdräkt som ger frimodighet. Därför har vi inte bara vant oss vid, men helt och hållet acklimatiserat oss i mörkret. Istället för att komma till ljuset, förblir människan i mörkret och lever sitt liv till dess att det tidliga tillståndet i mörker beseglas och för- evigas.

Bibeln säger: "Så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde son på det att var och en som tror på honom skall icke förgås, utan hava evigt liv. Ty icke sände Gud sin son i världen för att döma världen, utan för att den skulle hava liv genom honom."

Här är inga filosofiska utläggning-

ar, men vi möter den sanning som förklarar, uppenbarar och avslöjar. Om människan tar emot sanningen så ska sanningen göra oss fria. Den avslöjande sanningen för oss fram till kärlekens källa som kan befria.

Jesus undervisar oerhört intensivt och närgånget. Han säger att ingen kan komma till Fadern utom genom honom. Genom denna undervisning förenklas problematiken till ett absolut minimum. Om Jesus hade gett oss paragrafer och regler, hade ingen nått fram till frälsning. Det sägs tydligt i bibeln, att ingen blir frälst genom egna ansträngningar, eget arbete, egen fromhet. Ingen blir frälst genom kult och riter. Men Skriften hävdar med bestämdhet, att den som tror på Jesus ska inte gå förlorad, utan få evigt liv. Vi är oerhört angelägna att försöka åstadkomma en egen frälsning. Vi vill bli premierade, uppmärksammade och bejublade för det vi har åstadkommit, och vi vill vinna Gud över på vår sida genom att försöka göra sådana gärningar som kan bidra till hans sympatier. Men ingen blir frälst utan Jesus. Det gäller att ta emot en person; inte en lära.

När vi möter honom, får vi inte en handbok i liturgi, en bönbok eller teologisk lärobok. Vi möter en person som presenteras som Människosonen. Det står att denne människoson har gått före in i himlen. I himlen finns alltså en sann människa, som är förelöpare dit, och det är honom vi väntar tillbaka. Han ska komma igen; inte för att bekämpa och besegra synden, för det har han redan gjort. Människosonen ska låta sig ses av dem som bida efter honom till frälsning. Det är Uppenbarelsebokens trosfriska budskap.

Jesus personifierar sanningen, kärleken och friden. Han, Människosonen är segerhjärten från Golgata. Han är uppståndelsen och livet. Han har på ett särskilt sätt bevisat sig vara sann Gud och sann människa. Han är den ende som kan åstadkomma förblivande förbättringar på denna jord. Han har blivit Herre och Messias. Han har gudomlig auktoritet. Åt denne Människoson har Fadern överlämnat all dom; vilket i realiteten innebär att han har den pånyttfödande, upprättande, befriande, dömande och slutfrälsande makten i sin hand. Det är inte den härskande makten som behärskar människan i världen, utan den tjänande makten. Ty han har inte kommit för att döma, utan för att frälsa människan. Han har bevisat detta genom att ge sitt liv för det fallna släktet, för att lyfta det upp och in i Faderns gemenskap.

Då Jesus hängde på korset, bad han en bön som omedelbart besvarades i höjden. Om det skulle gå med oss som vi förtjänar, och vi drabbades av alla konsekvenser av vår synd, så skulle ingen bli frälst. Bibeln betonar att var och en som åkallar hans namn

blir frälst. Frälst är mer än en religiös känsla. Frälst är mer än ett försanthållande av dogmer och doktriner. Frälst är att bli lyft upp ifrån trask och drägg, tagen ur fördörelsens grav. Frälst är något mera än gudstjänster och religiösa former; det är att äga sant och evigt liv. Att vara tagen ut ur all fördömmelse. Skriften säger: Så finnes ingen fördömmelse för dem som är i Kristus Jesus. Vi var i världen, behärskade av satan, djävul, död. Men vi lyftes upp och ur, inplanterades i Jesus Kristus.

"Vi tog emot Jesus, fick rätt och makt att bli Guds barn, och därför kan vi säga Abba, Fader!"

Nu kan vi leva utan att behöva rodna av blygsel, utan att känna fruktan. Fruktan är ett speciellt uttryck på brist på kärlek. I fruktan finns rädsla för straff och dom. Men sedan vi kom till tro på Jesus Kristus och inplanterades i honom, kan vi sant, frimodigt och med glädje säga: Det finns ingen fördömmelse för dem som är i Kristus Jesus. Ty livets Andes lag har i Kristus Jesus gjort oss fria ifrån syndens och dödens lag. Vi ska inte visas bort vid hans tillkommelse: Alla dem som tog emot honom, gav han rätt att bli Guds barn. Så har vi blivit hans. Vi tillhör honom och han tillhör oss. Vi tillhör den himmel där han är, och vår framtid är intimt knuten till Herren Jesus Kristus.

Vi tog emot Jesus; fick rätt och makt att bli Guds barn, och därför kan vi säga Abba, Fader! Vi kan med verklig mening och djupt engagemang ropa MARANATA! Vi beder en bön med djupt engagemang och känsla: Herre, kom! Där du är, där vill vi vara. Vi vill dela denna gemenskap med dig i evighet, i härlighet. Vi har ett evigt hem som väntar på oss. Därför varnas vi av Herren Jesus Kristus i hans avskedstal, där han gör klart för oss att det inte finns någon räddning utanför honom. Han poängterar att eftersom människan har denna benägenhet att ständigt välja fel – hon väljer det som är lätt och komfortabelt, men avskyr korset som är Guds kraft till frälsning för var och en som tror. Vi måste till korset, men vill inte gärna dit. Det sanna vittnesbördet om vår faktiska situation. Guds kärleksbevis. Guds kraft.

Jesus gör klart för oss att på samma sätt som hans eget folk, judafolket förkastade honom, så kommer den kristenhet som bär hans namn i den yttersta tiden att klart och tydligt markera en attityd och position som uttrycker gudsfiendlighet. Jesus blev förkastad av sitt eget folk. Den judiska skökan och det romerska vilddjuret. Han måste bli förkastad av detta släkte. Han ska åter bli förkastad. Inte av den judiska, men den kristna skökan. Den

**Text & foto
Ulla Näsholm**

Mission är på ett speciellt sätt Guds kärlek manifesterad i handling. Evangeliets förvandlande kraft kommer till synes i tro och omvändelse för individen och ger en stråle av hopp till många som är fångade i mörker och misär – en situation utan mänsklig utväg.

– Kan jag få hjälpa till med alfabetiseringskurserna?

Det låg vädjan i rösten. Den som frågade var Mariester, en nyfrälst grannflicka. Hon har sett kommunitetens arbete, och ville gärna vara med och hjälpa till. Nu såg hon ett tillfälle att realisera sina ambitioner och tillsammans med Orquidia samlar hon nu en liten grupp vuxna som de undervisar i att läsa och skriva.

Mariesters frälsning är ett resultat av Flors vittnesbörd. Flor är sjuksköterska, och arbetar på förlossningsavdelningen i ett av statens sjukhus. Dessutom hinner hon med att engagera sig i kommunitetens sjukvårdsarbete. Hon deltar i läkarmottagningarna; både i vårt missionscenter och de mera utåtriktade; exempelvis på landsbygden eller, som nu senast, i Victoriafängelset. Genom Flors och hennes familjs vittnesbörd, kommer många ungdomar till kommunitetens möten, och Mariester är en av dem som blivit

frälsta. De upplever som en förmån att få vara med i Comunidad Maranatas arbete; både i sjukvård och skola. Med frälsningen som grund har de nu frimodighet att på olika sätt göra en insats för sina grannar.

För bara ett par veckor sedan, hade kommuniteten en läkarmottagning i Victoriafängelset. 2.700 interner inryms på ett område som är avsett för 800 personer! Det är bara att lämna åt fantasin att föreställa sig hur det under dessa förhållanden ser ut innanför fängelseportarna. Ändå är det värre än man kan tänka sig. I detta beryktade fängelse, har Comunidad Maranata sitt viktigaste, men också sitt svåraste och mest påfrestande arbete.

Läkarhjälp erbjuds också. Det är flera läkare som gärna ställer upp för att göra en insats. Doris Diaz är den som organiserar den medicinska biten, kalkylerar vilka mediciner som är nödvändiga, etc. sen följer praktiskt taget hela kommuniteten med och assisterar vid aktionen. Man delar medicin, tar blodtryck, ger sprutor, ordnar köerna och håller ordning. Uppgifterna är varierande.

Tre hundra patienter togs om hand vid senaste besöket. Sedan var medicinförrådet tomt, men kommuniteten lovade att återkomma senare, och har även planerat för en mottagning i ett annat, mindre fängelse, några mil från huvudstaden.

Kommuniteten arbetar på olika nivåer. Det viktigaste är att "i alla händelser frälsa några".

Mission är på ett speciellt sätt Guds kärlek manifesterad i handling. Evangeliets förvandlande kraft kommer till synes i omvändelse och tro för individen. Det ger en stråle av hopp till många som är fångade i mörker och misär – en situation utan mänsklig utväg.

Under påskhelgen hade Comunidad Maranata i Santo Domingo en konferens. Det var en utåtriktad väckelskampanj med tyngdpunkten lagd på omvändelse – och frälsningsbudskap.

De allra flesta mötesbesökarna var ofrälsta grannar; de satte sig försiktigt ner och verkade först en aning bortkomna i den för dem ovana miljön. Men snart var de med. Om de inte sjöng med i sångerna, klappade de i händerna av hjärtans lust.

Högtalaren fungerade efter svensk teknik – det gick att urskilja orden – och de som medverkade hade förstått mikrofontekniken.

Berno Widén, som just kommit från Sverige, medverkade med predikan och ett pianospel som verkligen höjde kvalitén på musik- och sångframträdande.

Isaias Rodriguez var också med och sjöng och predikade.

Sångare, eller sångledare, var Belkys, Orquidia och Sandra. De anförde sången, och fick människorna med sig, och det var en mäktig och imponerande sång som tonade ut i området.

Kampanjen hade förberetts med gatumöten i området; affischer och handaffischer hade satts upp och delats ut överallt och utanför grindarna till kommunitetens hus vajade en banderoll som inbjöd till mötena. Vi tackar Gud för kampanjen och tror att Gud fortsätter sitt verk till människors frälsning. Tony och Orquidia Eriksson har arbetat hårt och bett mycket för att kampanjen skulle kunna genomföras på ett så bra sätt som möjligt.

– Hur känns det nu?

Orquidia sprudlar av glädje; lyfter armarna i luften för att ytterligare markera vad hon säger.

– Jesus är verkligen stor, det har vi sett nu. Kampanjen är ett svar på bön. Gud har visat att han lever och svarar på våra böner.
TONY ERIKSSON:

– Kampanjen har rensat området, visat vem Jesus är – den vi tror på. Gud har gjort något nytt, och han börjar med oss. Genom det blir hela området förvandlat.

– Jag har upptäckt bönen! Gud har mött mig på nytt och förnyat mig, och jag känner att min livsuppgift är att tjäna Gud.

– Kampanjen var annorlunda. Den var en del av oss – det var vår kampanj, och då blir man inspirerad och motiverad. Vi tackar verkligen Gud för vad han gjort under dessa dagar.

Orquidia tillsammans med en del av sin skolklass.

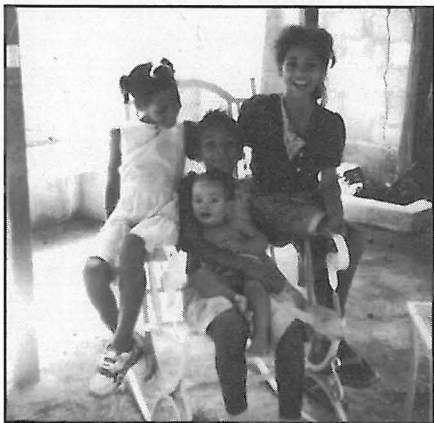
att vinna andra!

Tony sätter fast den hemgjorda banderollen som gjorde kampanjens möten kända i grannskapet.

SANDRA SANCHEZ:

– Det var en både viktig och intressant kampanj. Alla som var med i mötena måste vara lyckliga, tycker jag. Det var en sådan kraft och glädje som fyllde en. Nu kan vi gå vidare, och Gud är verkligen med sitt folk.

Suheidy, med lille Elieser i famnen, tillsammans med några kompisar.

SUHEIDY SANCHEZ:

Suheidy, 12 år, har bott i kommuniteten sedan hon var fem år. Hon levde då sitt liv på gatan, tills en av grannarna tog henne med till storfamiljen. Nu är hon frälst och vill leva för Jesus. Hon säger:

– Det var mycket folk på mötena. Det som jag tyckte allra mest om var att det var så mycket sång under kampanjen.

BELKYS RODRIGUEZ:

– Det var underbart att ha kampanj i påsk, och vi kunde förmedla budskapet till många människor.

– Just under påskhelgen, roar man sig mycket, och glömmer varför man egentligen firar påsk.

– Det var en tillfredsställelse att visa på frälsningens väg för många som inte kände till den.

Så vittnar några av ungdomarna om hur de personligen upplevt kampanjen. Gud verkar, evangelium förkunnas till frälsning och befrielse för alla människor. Jesus kommer snart – det är angeläget att ta vara på tiden och möjligheterna som finns just nu!

Paus på pation. Fr. v.: Orquidia, Sandra och Ulla.

Så var det då åter dags för ett besök hos våra kristna vänner i Ryssland, det förutvarande Sovjetunionen.

Vi åkte med en 9-tons lastbil och en stor husbil, jag, Folke och Majken Jakobsson med deras två minsta barn Benjamin och Emelie, samt Verner Eriksen.

Resan gick över förväntan bra, och våra vänner tog med stor tacksamhet och glädje emot de gåvor som hade blivit insamlade under hösten och vintern från många kära läsare i de svenska bygderna.

Det vi hade med oss behövdes, fick vi veta, och det kom i exakt rätt tid.

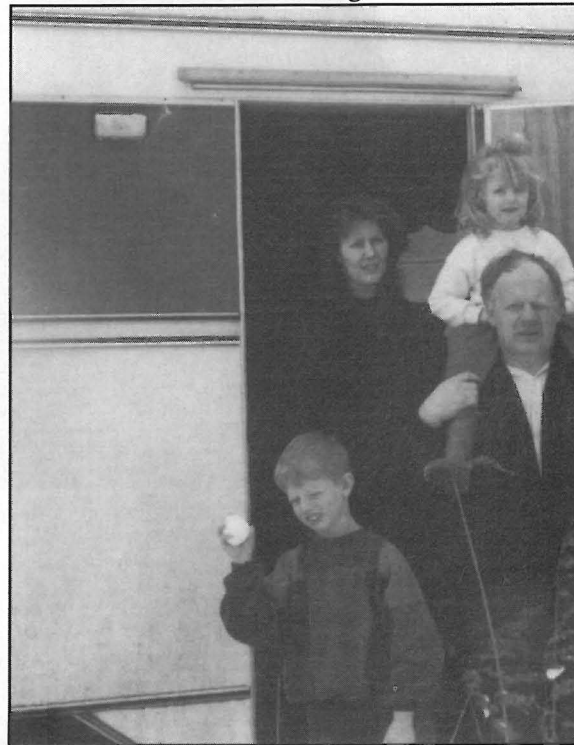
ETT STORT TACK till tidningen *Midnattsropets* alla läsare som har varit med och bidragit till hjälpsändningen som alltså i mars kunde överlämnas till vännerna i Ryssland!

Hans Lindelöw

MISSION TILL RYS

"Vi gav —

Nedan: Trons glada lag fr. v. Folke och Majken med barnen och Verner, samt broder Alexandr, som visade vägen från Moskva till S:t Petersburg.

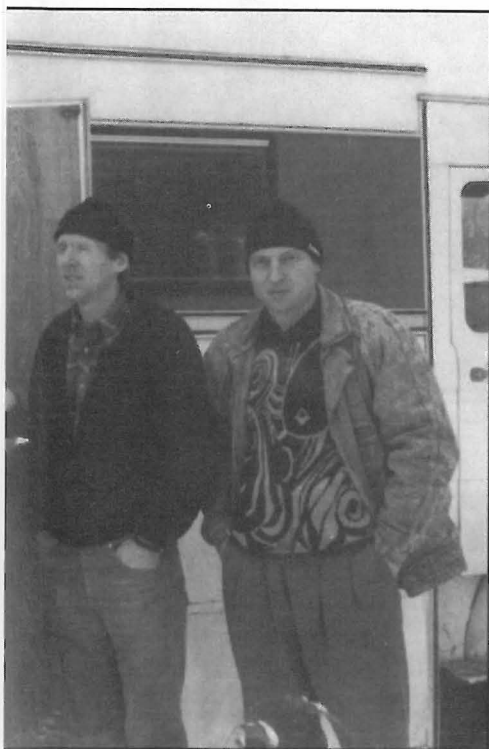

Ovan o. t.h.: Säckar med mat och kläder lastas av av våra tacksamma ryska vänner.

Text:
Hans
Lindelöw
Foto:
Jan Folke
Jacobsson

RESAN LAND och fick!

MAJKEN JAKOBSSON,
sjubarnsmor, var med på resan tillsammans med sin man, Folke och sina två yngsta barn.

För Stina Fridolfsson berättar hon här om intrycken hon fått.

– Det var så fruktansvärt fattigt där. Fastän jag snart är femtio år, har jag aldrig förr sett ett sådant armod. Vi kan inte föreställa oss hur eländigt det är. Tomt i hyllorna. Och i köttaffärerna ligger köttbitarna bara på en bänk – inga hyllor, ingen kyl. Inte värst rent. Jag fattar inte hur de kan ha det så, när Sovjet varit en supermakt! Sen kommunismen försvann med alla mäktiga gubbar, så finns ingenting kvar – bara en bubbla som har spruckit. Man har ju pratat om det mäktiga Ryssland som vi varit så rädda för. Och sedan är det absolut ingenting! Där ser man att människan tar sig makt som hon inte har. Nu är hela landet utarmat.

Jag tror inte vi kan göra så mycket för att hjälpa landet. Vi för bara över materialismen om vi kommer dit. De behöver hjälp att lära sig arbeta och använda resurserna. Denna supermakt har försummat lära människor fungera i det dagliga livet. Bara för att hämta mjölk använder man metoder som vi hade för sjuttio år sedan!

Nu är det ju mötesfrihet, och vi var på möten på en massa ställen – i fängelser, i skolor, t ex där man utbildar höga militärer. Överallt var det fullpackat med människor som ville lyssna. De

har ju aldrig förr fått samlas till möten av denna karaktär. Landet är vidöppet på alla sätt. Människor vet inte vad de ska göra; irrar hit och dit. Nu finns inte kommunismen längre som förr, man vet inte vad man ska tro på. Det tar väl ett tag innan människor kommer på fötter igen.

Jag upplevde en enorm samklang mellan vad församlingen där har och vi. Vi var ett hjärta och en själ. De önskar liksom vi utveckla ett center där man kan bo och arbeta tillsammans, och ta hand om socialt utslagna människor. De behöver olika jordbruksmaskiner, och jag tror att vi kan hjälpa dem få tag i sådana här i Sverige. Det kan också vara kristendom! Börja så, och visa människor att de kan få sitt dagliga bröd genom att själva arbeta. Man kanske inte kan tala med varandra, men har man ett inneboende liv så kan det förmedlas utan ord – i handling!

Människor har lovat och pratat i alla tider, men det måste finnas ett hjärta bakom orden. Det är detta som behövs, när världen ser ut som den gör. Människor som vill offra sitt liv för att hjälpa andra.

T.v.: Syster Olga vittnar i ett möte i S:t Petersburg. Hon ville gärna också framföra en hälsning till vännerna i Sverige. Syster Olga har suttit sjutton år bakom taggtråd i Sibirien. Tolv år för att hon är tyskättling och sedan fem år för att hon är en kristen. Hon satt inte i fängelse, men i intern förvisning, vilket innebar att hon kunde röra sig fritt, men bara inom den stads gränser till vilken hon var förvisad. Hon är nästan blind eftersom hon har ansträngt sig att läsa Bibeln i det svaga elektriska ljus som erbjöds på förvisningsorten. När hon kom ut ifrån förvisningen var hon i alla fall portförbjuden i staden Leningrad där hennes dotter bodde, så hon har nästan inte kunnat träffa sin dotter alls under uppväxtåren. Detta förbud för henne, att vistas inom staden Leningrads gränser, varade tills 1982. Nu bor hon dock i staden, som alltså har återtagit sitt gamla namn, S:t Petersburg.

Det var i början av sextiotalet som Inga och Jan-Åke Larsson gjorde de andliga upplevelser som kom att bli deras livsöde: Maranatabudskapet om Jesu tillkommelse i en ande och atmosfär som andades: Här finns Herren!

Efter några års aktivt engagemang i väckelsearbetet i Örebro, flyttade de till Ramsberg. Där anslöt de sig till den lokala pingstförsamlingen, och har troget tjänat där, tills efter mycket vånda beslutet mognat fram att bryta upp från församlingen där.

-Vi vill leva i VÄCKELSE!

Jan-Åke och Inga Larsson besökte Maranataförsamlingen i Stockholm här-omsistens. Arne Imsen passade på att göra en radiointervju med dem, och den förmedlas här vidare till Midnattsropets läsare.

Jan-Åke, hur gammal var du när jag träffade dig första gången?

– Jag var 18 år, och det var i Örebro, där jag tillbringat större delen av mitt vuxna liv. Nu bor vi i Ramsberg, några mil nordöst om Örebro.

Det var alltså 1961 du kom i kontakt med våra möten, och nu är du 49 år. Det var bortåt tre decennier sedan vi möttes. Hur gick det till?

– Jag gick på ett möte som Maranata hade – eller det hette då Kristen Gemenskap. Mötet hölls i Armétemplet i Örebro. Där mötte jag en väckelseatmosfär som jag hela tiden sedan dess burit med mig i hjärtat. Jesus var i centrum; budskapet handlade om Jesu tillkommelse. Denna förtätade atmosfär och profetiska ande som var rådande i mötet gjorde att jag direkt sögs med och kände: Här finns Herren!

Det var alltså något tidlöst?

– Ja, det var något av oändlighet från härligheten som aldrig har upp-

hört sen dess, utan funnits med hela tiden.

Inga, du kom ju också till församlingen vid den tiden, men du har en annan bakgrund?

– Ja, jag var frälst, men bara sedan tre år tillbaka. Det var en annan flicka som tog mig med. Jag ville inte gå dit, för jag hade blivit varnad för de här mötena, och tyckte väl att jag hade min församling där jag borde vara. Men för en gångs skull kunde jag väl följa med. När jag kom dit, nåddes jag av ett profetiskt budskap som gick rakt in i mitt hjärta. Jag smalt totalt ner. Det var en uppenbarelse som intog mig helt och förändrade mig och hela min livsriktning.

Ni gifte er och fortsatte kämpa tillsammans i Maranataförsamlingen i Örebro. Sedan flyttade ni till Ramsberg, och har varit engagerade tillsammans med syskon i Pingstförsamlingen på platsen. Den här nya epoken som inleddes i Ramsberg; var det för er en stor skillnad?

– Vi kom till en liten pingstförsamling med 17 medlemmar. Eftersom det var så få medlemmar, lades väldigt

stort ansvar på oss.

Var det bra?

– Både och. Jag tror att man många gånger kommer ifrån det centrala. Verksamhetsapparaten suger upp en, och det ställs mycket krav. Det väsentliga borde ju vara att presentera evangelium. Det ges mindre chanser att vårda det andliga livet och på ett mera direkt sätt aktivera sig för lokal evangelisation. Det är väldigt svårt i en sån här liten ort. Planering, deltaga i möten – allt ska rulla vidare. Nästan som på tomgång. Vi höll möte efter möte just för att det skulle hållas möte, men nådde inte ut.

Har du någon uppfattning om på vad sätt modellen som skapades under sjuttitalet med subventionsmetoden har påverkat det lokala församlingsarbetet?

– Exempelvis missionsdelen, bygger mycket på SIDA-pengar. Ungdomsverksamhet och söndagsskolverksamhet söker man kommunala landstingsbidrag för. I en sån här liten församling bygger man väldigt mycket på bidrag istället för på frivilligt offrande.

Det tragiska i det här är att det blir ett socialt evangelium. Man satsar på

den sociala delen istället för att ge människorna Jesus Kristus.

Kan du förklara orsakssammanhanget? Menar du att subventionerna har konsekvenser som inte var förutsedda?

– I och med att man tar emot bidrag, så fordrar samhället en motprestation för de pengar man fått till församlingen och missionsändamålet. Missionärerna känner att de måste uppfylla ett visst mål när det gäller den sociala delen av arbetet. Och så får evangelium stå tillbaka.

Påverkas medlemmarnas offerliv av bidragen?

– Javisst, för man lägger upp kalkyler för ett år. Då räknar man in alla dessa bidrag och räknar ut på ett ungefär vad medlemmarna offerar, och så tar man med det i budgeten.

Har du diskuterat med församlingen om den här kalkyleringen av verksamheten?

– Det har inte varit så hårda bataljer på det här området, men min syn har alltid varit att församlingen borde vara fri ifrån stat och samhälle och dessa pengar i tjänandet. Då resonerar ofta en församlingsledning som så: Vi betalar ju skatt, och staten ska då ge tillbaka medlen. De tycker alltså det är riktigt att ta emot subventioner.

Finns det inte andra och bättre argument för att man ska göra sig beroende – för det blir väl ett beroende?

– Ja, det blir ett beroende av samhällets medel. Och det är väldigt svårt att satsa i tros- projekt; utåtriktad evangelisation. Man lägger en snäv budget, och den ska man hålla sig inom. Man kan oftast inte gå utöver den, utan här styrs man av budgeten. Skulle det hända något – om det bryter ut en väckelse, så är det väldigt låst...

Subventionerna har alltså skapat

"...det var något av oändlighet från härligheten som aldrig har upphört sen dess, utan funnits med hela tiden."

en stelbent byråkrati som gör det svårt för berättigade punktinsatser under speciella förhållanden?

– Det finns inte rum för sådant, för det ingår inte i kalkylen. Kommer man sedan med förslag till evangelisation utöver ramarna, då anses det nästan osunt. Man måste följa kalkylerna.

Blir det på grund av subventionskalkylerna en förändring i gudstjänstlivet och det övriga församllingslivet?

– Ja, det är en hämmande faktor. Friheten går förlorad. I en församling som binder upp sig med olika typer av

bidrag blir Guds Ande bedrövad. Guds församling är ju en levande organism och offrandet ska ske helt på frivillig väg från församlingens medlemmar – från dem som lever i det andliga skeendet. Jag tror att man begränsar Gud i sin verksamhet genom att låsa upp den till kommunala bidrag och dylikt.

Det är alltså fråga om en princip som är oförenlig med allting annat, och därför måste den renodlas för att församlingen ska kunna bevara sin identitet som en kristen församling?

– Ja, bevara sig ren.

När det gäller församlingssynen så är väl pingströrelsen fortfarande mycket mån om att betona den fria församlingens suveränitet; man står för en fri församlingsteologi som ska hävdas i alla lägen. Menar du att subventionssystemet har underminerat hela den teologin, och det idag inte existerar förutsättningar att gestalta den?

– Ja. Pengar skapar ju alltid lojaliteter. Subventionerna skapar en lojalitet mot samhället, så att man trubbar av på evangeliet. Det har jag märkt exempelvis i söndagsskolan. Där samarbetade vi med ett annat samfund, eftersom vi var så få. Det märks hur man trubbar av – ger inte barnen ett rent evangelium, utan sagor och allt möjligt annat än det rena budskapet. Det tror jag beror på lojaliteterna mot pengarna. Man vill inte stöta sig med samhället utan presenterar något förfinat. När man går ut i samhället så blir budskapet avtrubbat. Man ställer inte människor inför sanningen att de måste välja.

Därmed menar du att rekryteringsbasen för församlingsgemenskapen också har förändrats. Idag märker man inte så mycket av dessa bombastiska omvändelser som var vanliga förr – nu sker rekryteringen på ett annat och möjligen finare sätt. Man fostras in i församlingsgemenskapen och blir behörig genom någon ceremoni – exempelvis dopet. Upplever du detta plågsamt?

– Enormt plågsamt. Jag har ju suttit i församlingsstyrelsen; är avskild äldste i en pingstförsamling. Så fort jag tagit upp en annan syn på dessa frågor, har det stött på patrull. Något främmande har smugit sig in i våra pingstförsamlingar idag och bildat front mot det äkta och genuina.

Den pingstförsamling hemma som vi tillhört, har varit en genuin väckelseförsamling, som nu övergått till en församling där mötena nu har en underhållande stil. Istället för att presentera ett klart evangelium, så har man sång och musik. I ungdoms- och barnverksamhet har man tagit bort det sanna evangeliet.

Menar du att det blivit likbildning

med show-business?

– Ja, något däråt. Det tangerar helt andra områden än man tidigare kunnat bejaka. Det är inte lätt att ensam i en församling representera en syn som går stick i stäv med vad församlingen i övrigt tillämpar. Här gäller demokratiska regler.

Det innebär att i församlingen finns två helt oförenliga fronter som inte kan samsas omkring de evangeliska värdena. Men man måste väl kunna utläsa något av sin historia? Förändringen är ju så slående att vem som helst kan se vad som skett under resans lopp?

– Det är som om över församlingen har lagts ett täckelse. Det beror på be-

"Pengar skapar ju alltid lojaliteter. Subventionerna skapar en lojalitet mot samhället, så att man trubbar av på evangeliet."

blandningen som skett. Vi har sextio-sjuttioåriga församlingsmedlemmar som levat i väckelse. Men de lever nu i ett töcken. De ser inte allvaret i denna infiltration av världens ande.

De upplever bidragen som erbjudande, och inte som ett hot?

– Ja, det blir en trygghet för församlingens ekonomi.

Tjänsternas bärare, pastorer och andra, har här ett intresse och ett personligt, socialt problem att vaka över. För bidragen ger väl åt dem större och säkrare möjligheter att få sitt bröd?

– Ja, det stämmer. Och det leder till en anpassning. Istället för att leva som ett avskilt folk, har församlingen anpassat sig till världen.

Är det överdrivet att påstå att det du nu beskriver är mera en religiös förening än en kristen församling?

– Det fungerar mer som föreningsverksamhet. Även om Guds Ande skulle vika bort, så går verksamheten vidare på den byråkrati som byggts upp och den tradition och de rutiner man under åren skaffat sig. Församlingen har flera gånger fått profetiska budskap från besökande förkunnare. Det har då blivit skärpa, och församlingsmedlemmarna har förstått att Gud vill något annorlunda. Men då lägger ledningen locket på: Hit, men inte längre! Man är så beroende av det man gått in i, så man vill inte bryta upp och gå vidare med Herren. Det blir så att församlingen låses och lever vidare precis som en förening fungerar.

Du verkar mycket insatt i problematiken. Har detta varit hjärtefrågor för dig?

– Jag tycker att det här är fråga om liv eller död. Vi har ju gått ut ifrån

världen; lämnat den för att vara införlivade i Guds rike. Och vi ska vara ett annorlunda folk.

När vi talar om aktiv verksamhet, får jag nästan känslan av att du talar om en slags strävan till makt istället för strävan till evangelisation. Du talar om den härskande makten, och inte den tjänande. Man vill erövra makt för att få inflytande över samhällsinstitutioner, istället för att utrustas med evangelisk kraft för att i personligt självinnande dra ut till människorna i det samhälle man bor i. I så fall är det ju ett svalg befast mellan två oförenliga världar. Då kommer följdfrågan: Det du beskriver på detta sätt, det är väl en kyrka, och inte en väckelse?

– Ja, visst är det en kyrka!

Sen kan man kalla det statskyrka, frikyrka, folkkyrka eller vad man vill. Men tendensen är uppenbar. I förlängningen av det du beskrivit är likheten med övriga kyrkligheten lätt att konstatera och dokumentera. Skillnaden mot det som varit är så stor, så man måste tala om två oförenliga världar. Liv och död. Värld och Guds rike.

Inga, jag vill tala med dig en stund om helt andra ting. Jag minns vilken frälsningsglädje du hade; hur du sjöng och prisade Gud i mötena. Hur har du kunnat bevara detta under årens lopp?

– De djupaste upplevelserna har jag bevarat. Många gånger när jag varit ensam har jag gått ut i skogen och ropat till Herren.

Är det inte stor risk att du blir ett irritationsmoment i stelnade kyrkomiljöer? Har du kunnat bryta dig ur formalismen och stelheten?

– Jo, men det kostar väldigt mycket.

Du har gått ut i skogen och ropat till Gud. Har det inte varit naturligare att gå till församlingens bönen möten och där ropa till Gud tillsammans med övriga syskon. Har du känt motstånd till det från omgivningen?

– Ja, på ett sätt upplever de att det finns något annat. Det går till en viss gräns, men sedan vill de inte ta emot mera. Jag har fått profetiska budskap som jag burit fram, men de har inte tagits emot. Varje gång jag upplevt detta, blir jag så förtvivlad. Gud söker ju människorna, han har personlig omsorg och budskap till var och en. Men hela tiden bryts vad Gud vill göra av med något annat.

Menar du att gemenskapen blir nästan ett hot mot det inneboende andliga livet? Det finns ingen möjlighet att kanalisera vad du fått?

– Jag har fått söka ensamheten för att bevara vad jag fått. Där har jag känt hur Guds Ande talar till mig: Se till att du bevarar din krona!

Kan du berätta om din frälsningsupplevelse?

– Ja, jag upplevde förvandling från mörker till ljus. Jag hade gått i söndagsskola, och visste väl att Jesus var en person, men i övrigt var jag analfabet på frälsningsfrågor. Så kom jag in i ett tältmöte i Örebro. Stanley Sjöberg, som då var andrepastor där, talade. Och man sjöng. Det var ett ganska livligt möte, man talade i tungor. Det hade jag aldrig hört talas om. Just tungotalet fäste jag mig väldigt vid. Jag tyckte det var så fint, fastän jag inte visste vad det handlade om. Men det tog tag i mitt innersta. Samtidigt var jag rädd.

I fjorton dagars tid drogs jag väldigt. Det var en kamp mellan mörker och ljus i mitt inre, fastän jag då inte förstod det. Jag blev då väldigt elak mot min omgivning, eftersom jag sökte hjälp, men inte visste vart jag skulle gå. När fjorton dagar hade gått, kunde jag inte stå ut längre, utan då gick jag åter på möte. Då sprang jag fram och sökte frälsning. Människorna där hjälpte mig att stava min första bön. Då upplevde jag frid. Omedelbart blev jag löst ifrån all vanda jag burit.

När jag reste mig, var jag befriad. Det innebar en väldig omvälvning. Jag var permanentad; hade fullt med lockar i håret. Ingen talade med mig om att det skulle på något vis vara opassande. Men när jag blev frälst, så försökte jag

– Jag har fått söka ensamheten för att bevara vad jag fått. Där har jag känt hur Guds Ande talar till mig: Se till att du bevarar din krona!

först av allt att riva ut de här lockarna. Jag upplevde på ett märkligt sätt att jag inte längre tillhörde världen, utan någon annan. Jag ville inte ha något som tillhörde världen. Det blev synd för mig. Och sedan har jag fortsatt steg för steg med Jesus.

Det är många år sedan. Har du kvar den där glädjen du då upplevde? Har den fördjupats i ditt liv?

– Ja, jag har alltid slagit vakt om den frihet jag då upplevde. Men det finns ett pris man får betala för den. I all religiositet finns en väldig bundenhet som lägger träldomsok på människor. Den religiösa fångenskapen är värre än den hedniska, för den snärjer. Därför flyr jag bort ifrån den för att få känna frihet att lova Gud och att vittna om Jesus. Där har vi en otrolig hjälp av den helige Ande som följer oss som den tredje personen i gudomen. Jag talar med honom då jag cyklar till jobbet och i alla sammanhang. Jag ber om hjälp i ting som kan verka så små – men tänk vad Anden är enorm! Den ger oss kloka råd i sådant som vi efter mänskligt vis att tänka skulle handla helt annorlunda. Det fungerar verkligen! Det är jag så innerligt tacksam för. Andens liv har fördjupats i mig. Och

jag tror det är nödvändigt för att man ska kunna hjälpa människor.

Förutsättningen för att kunna hjälpa andra är att man själv har en levande förbindelse med Gud?

– Ja, det är det. Man blir så sorgsen och bedrövad över vänner som man förstår behöver hjälp, men det är som om de inte vill ha hjälp. De tror att de är trygga i sin tillvaro.

Befinner ni er vid ett vägval nu, när det gäller församlingsgemenskapen?

– Valet är redan gjort. Jan-Åke och jag beslöt oss egentligen redan för ett år sedan. Men sedan är man olydig och tvekar att göra vad man vet är det rätta.

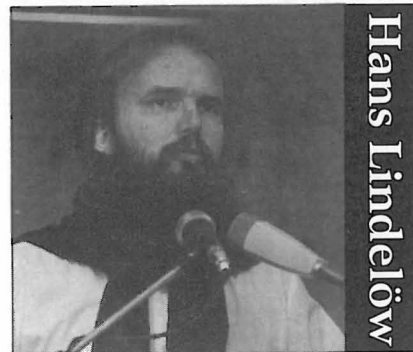
Nu har ni alltså offentliggjort ert beslut genom att informera församlingsledningen om vad ni ämnar göra. Vad tror du kommer att ske? Det uppstår lätt fientligheter vid såna här brytningar. Kan man klara det här utan såna konflikter? Jan-Åke, tror du uppbrottet kan ske i frid och utan kyrkopolitiska maktsträvanden?

– Vi väntar oss ingen förståelse från församlingsledningen, men vi hoppas få gå ut i frid. Från vår sida sker det i frid, än om vi klart proklamerar vad vi står för. Guds Ord säger att 'edert ja skall vara ja och edert nej skall vara nej'. När den församling vi tillhör inte håller en klar evangelisk linje och står fri från alla stöd samhället kan ge, då måste vi dra vidare. Man står aldrig stilla i sin andliga utveckling. Stannar vi upp nu, då blir vi antagligen andliga saltstoder. Då utvecklas inte vårt andliga liv. Och vi vill vara med i väckelseskedet in i det sista tills Jesus kommer. Det är ju vårt uppdrag att vara med och vinna själar och leva i väntan på Jesu tillkommelse.

Jag har en känsla av att ni gått igenom födslovändor. Och nu är ni framme vid förlossningsakten. Något ska födas fram. Födslovändorna har varit genomgripande och påtagliga?

– Det har varit ett år av svår andlig kamp. Så har det mognat fram det ena beslutet efter det andra. Guds Ande ställer oss gång på gång inför avgöranden, och vi måste välja. Antingen – eller. Säger jag nej till Guds Ande, så står jag stilla – stelnar till. Då kan jag inte utvecklas. Guds Ande är en gentleman. Han tvingar sig inte på oss. Han lockar. Säger man nej en gång, så kommer han igen. Men står man emot gång på gång, så blir man en andlig saltstod. Här måste man utvecklas; gå vidare med Herren. Vi vill leva i väckelse. Vi vill se Guds församling blomstra ut i Kristus. Inte i något annat. Fri ifrån stat och kommun. En fri, fungerande organism i Herren.

HÄMND ELLER RÄTTVISA?

Hans Lindelöw

Nu kommer alltså, direkt ur den hemliga polisens arkiv, i f.d. Östtyskland och Sovjetunionen, bevis på de anklagelser som den underjordiska församlingens förföljda medlemmar så länge riktade mot de officiella kyrkornas ledare, att de samarbetade med den hemliga polisen, Stasi respektive KGB, i dessa båda länder.

Det kommunistiska systemets sammanbrott i Östeuropa och OSS, har väckt många frågor i de berörda länderna; hur man ska göra när det gäller de individer som tidigare samarbetade med de numera olagligförklarade kommunistpartierna, evad de har suttit i regeringar eller i myndighetssammanhang eller någon annanstans och deltagit i förföljelsen mot olikfärdiga.

"Hämnd eller rättvisa" är frågan, ett uttryck som har myntats av den s.k. nazi-jägaren Simon Wiesenthal, som har ägnat alla sina krafter åt att spåra upp och om möjligt också domfälla dem som deltog i förföljandet och utrotandet av judar under det andra världskriget.

Nu gäller det offren för den totalitära regimen som har bekänt sig till marxism-leninismen – och följaktligen, själva regimen.

Frågan "hämnd eller rättvisa" diskuterades av de båda tidigare dissidenterna och människorättskämparna, och periodvis också fängelseinternerna i det kommunistiska Polen respektive Tjeckoslovakien, Adam Michnik och Vaclav Havel, för inte så länge sedan, och deras samtal publicerades i tidningen Dagens Nyheter den 12/1-92. Enligt vad som framgår av det samtalet, så har man i Polen valt att dra ett streck över det förflutna, glömma allt, och ska man ta itu med någon eller något, så ska det ske i överensstämmelse med den nu rådande ordningen och lagstiftningen. D.v.s., de som motsätter sig den rådande administrationen genom att bryta mot de nu aktuella lagarna blir bestraffade; inga andra.

I Tjeckoslovakien har man en s.k. lustrationslag, vilket innebär en sär-

skild kontroll av dem som samarbetat med säkerhetspolisen. De som under de gångna 40 åren har tillhört folkmilisen, avstängs från alla offentliga funktioner under en femårsperiod, för att ta ett par exempel.

Mer eller mindre öppet, uttalas en kritik mot vad som har skett i Tyskland, eller f.d. Östtyskland, där hemliga polisens arkiv har öppnats för offentligheten. Vaclav Havel, som alltså numera är Tjeckoslovakiens president (då detta skrivs i alla fall, maj-92), säger: "...man får inte öppna dörren för laglös hämnd eller jakt på människor. Det vore ju att återgå till metoder som vi just har gjort oss av med. Kravet på offentliggörande av namn på människor som på något sätt, någon gång, oavsett omständigheterna, beblandat sig med polisen, är mycket farligt. Det är en bomb som kan brisera när som helst och på nytt förgifta samhällsklimatet med fanatism, orättvisa och laglöshet. Det är nog att människor i 40 år har fruktat för säkerhetspolisen; de skall inte behöva frukta i 10 år till för att någon skall gräva fram något mot dem."

En annan dissident, en ryss, som bekämpat missbruket av psykiatrien i Sovjet, och därför blev ett av dess offer, tills han utvisades från Sovjet 1976, Vladimir Bukovskij, har också synpunkter på den hemliga polisens arkiv i Ryssland. Han befann sig där strax efter kuppdagarna i augusti förra året, och i september publicerades en intervju med honom i tidningen "Izvestija". Vladimir Bukovskij säger: "Jag är övertygad om att i dessa arkiv finns inte så få dokument som skulle kunna ge en principiellt annorlunda uppskattning av många händelser som har inträffat i världen under de senaste årtiondena. Där finns nyckeln till många gåtor som är viktiga, långt ifrån bara för de sovjetiska folken." Det finns dock en viss risk, medger Bukovskij, att man i KGB har varit angelägna om att få ett så gott rykte som möjligt i eftervärlden, och därför har "snyggat upp" så mycket

man har kunnat i handlingarna.

En av dem som konsekvent har motsatt sig den officiella kyrkans samarbete med de kommunistiska myndigheterna i Sovjet, är den ortodoxe prästmannen Gleb Jakunien. År 1976 vände han sig till den ekumeniska rörelsen med protester mot de officiella kyrkoledarna från Öst, och det sätt på vilket de mottogs i Väst, godtroget. Eftersom Gleb Jakunien har blivit ledamot av den ryska rådsrepublikens parlament, så har han kunnat gå igenom en del av de av ryska regeringen beslagtagna KGB-arkiven, och har funnit klara bevis för att den officiella, ortodoxa kyrkans ledning har samarbetat med KGB. Den ryske journalisten Alexander Njezhnij har också fått taga del av materialet, och i tidningen "Ogonjåk" nr. 4 för i år, publicerat en del av det. I artikeln citeras några av de redogörelser som chefen för den fjärde avdelningen av KGB:s femte styrelse, V. Timoschevskij, har skickat till KGB:s ledning i SSSR. Av dessa redogörelser framgår att prästmän i den ortodoxa kyrkan har arbetat som agenter för underrättelsetjänsten och vid olika internationella konferenser bland annat ansträngt sig för att dessa ska förlöpa "i överensstämmelse med vår plan", eller "i överensstämmelse med vår anda", enligt rapporterna till KGB.

Två tyskar, Besier och Wolf, har givit ut en bok som avslöjar samarbetet mellan kyrkan i Tyskland och Stasi. De pekar ut 40 västtyska protestantiska och katolska prästmän som betalda agenter åt Stasi, förutom alla de som i det tidigare Östtyskland gick Stasi's ärenden. Richard Wurmbrandt skriver: "Man frågar sig hur många kyrkoledare i andra länder i väst som också har fått pengar från de röda."

I Sverige har det inte hållits så få ekumeniska konferenser, med deltagare från de officiella kyrkorna i Öst; både katolska och ortodoxa och protestantiska.

LEDAREN

fortsättning från sid 5

Samma standardkrav, samma gnäll och samma problem. Vi bär naturligtvis för mycket bördor. Rikedomens, girighetens, materialismens och världens omsorger och bördor, som pressar ner oss så att vi inte har någon frälsningsglädje. För det är saligare att ge än att ta.

Har man ingen frälsningsglädje, blir livet helt outhärdligt. Herren manar oss att bryta former och mönster, och leva det liv vi är kallade att leva. "Söken först Guds rike och hans rättfärdighet så skall allt detta andra tillfalla eder". Det där har vi läst många gånger, och tolkar på vårt vis. Men Gud har kanske inte sagt det vi tolkar in i ordet. Vad är Guds rike och hans rättfärdighet? Och vad är motsatsen? Det är inga motsatser med avseende på "Guds rike och hans rättfärdighet" och "allt det andra". Vad är "allt det andra"? Jo, hela vårt materiella behov av bröd, mat, vatten, husrum, kläder. "Så skall sedan allt det andra tillfalla eder", Det står faktiskt inte: "Sök kläder i Jesu namn", "sök vatten i Jesu namn", "Sök hälsa i Jesu namn". Det står: "Söken först Guds rike och hans rättfärdighet." Guds rike är inte en sak, det är ett herravälde. Ett konungsligt välde. Rättfärdighet är inte en tillfällig gåva, utan ett tillstånd. Guds rike består av rättfärdighet, frid och glädje i den helige Ande.

Gud har väldiga planer på vad vi ska ha, och hur vi ska leva: Världiga det evangelium vi har mottagit. Och evangelium är inte en lära, utan det är att förkroppsliga en person genom den helige Ande, med alla de fullmakter han gett oss. Det som hindrar helbrädagörelse och glädje och allt annat vi så brottas för att tillgodogöra oss är just - girigheten!

Det är inte för sent att bli befriad och få leva ett fullödigt liv! Vi kan få uppleva befrielse genom att rensa vår garderob och dela ut våra kläder till bättre behövande. Genom de steg vi tar i tro och så förverkligar praktisk kristendom, får vi uppleva väckelse; en ny epok. Lever vi i detta utgivande, behöver vi heller inte bedja om helbrädagörelse - vi får leva i hälsa! "Söken först Guds rike och hans rättfärdighet, så skall allt detta andra tillfalla eder."

Människan är kallad att leva i hälsa och glädje. De lidanden som världen drabbas av och sörjer över, ligger långt bortom den troendes horisont. Jesu maning att sälja allt och dela med sig, är inte ett hot emot vår lycka, utan tvärtom ett erbjudande att leva lyckligt i gemenskap med Jesus Kris-

tus själv.

När vi delar med oss av vårt materiella goda till de behövande, vinner vi deras hjärtan, så att vi kan nå dem med evangelium. Nådens sol får möjlighet tina frusna själar när vi i praktisk handling ger uttryck för utgivande kärlek. Och där kan vi sedan så ut Guds ord. Det går inte så i tjäle, i snödrivor. Var och en måste ge vad Gud manar honom till. Det gäller att höra vad Gud säger - och lyda!

Herre, fräls oss, så blir vi frälsta! Herre, ta itu med girigheten, snikenheten självupptagenheten, äregirigheten, lusten att jämföra sig med andra; vara bättre, ovärdig och mera! Gud låt oss komma ner i ödmjukhet och förkrosselse inför dig, så att vi kan bära varandras bördor och uppfylla Kristi lag: "Söken först Guds rike och hans rättfärdighet, så skall allt detta andra tillfalla eder." Den som handlar så, kommer att få i överflödande mått, så att det kan komma andra till del. Så säger bibeln.

När vi börjar dela med oss av våra ägodelar, så innebär det en radikal bekännelse, föregången av en omvändelse; ett bejakande av Guds kallelse. Denna väg ska vi gå vidare på, om vi över huvud taget ska gå någonstans. Annars kan vi sitta där vi är, och vänta på paradiset tills vi antingen somnar eller fryser ihjäl.

"Söken först efter Guds rike och hans rättfärdighet, så skall också allt detta andra tillfalla eder. Gören eder alltså icke bekymmer för morgondagen, ty morgondagen skall själv bära sitt bekymmer. Var dag har nog av sin egen plåga." Vi brukar säga: Gud, har du glömt mig? Gud, se till mig! Problemet är att vi har glömt Gud. Han kallar på oss, men vi tycker att det han manar oss att göra, det går inte genomföra, och så lägger vi våra egna planer. Vi menar att vi i tro kan gå vidare på självvalda vägar och uppleva Guds härlighet! Då kommer tomheten och besvikelserna slag i slag. Till sist är vi inte bara förvirrade, utan förstörda. Antingen hamnar vi i övertro och högmod, eller så hamnar vi i missmod och tvivel. Men Gud är trofast. Han hjälper oss om vi vill ta emot hans hjälp.

**STÖD
MISSIONEN**

**POSTGIRO
44 10 05-6**

VÄGEN, SANNINGEN...

fortsättning från sid 9

kristenhet som mobbat ut honom, kultiverat bort honom eller rationaliserat bort honom. Det är så många ting som åstadkommit denna solförmörkelse. Som åstadkommit att stjärnorna fallit från firmamentet. Det har blivit så mörkt, så kallt och så dystert. Framför allt handlar det om människan som öppnat sig för lögnen. Hon kunde inte ta emot sanningen, och då förlorade hon förmågan att se, bedöma och välja. Hon fick kärlek till lögnen. Tänk att bli döpt i lögnens ande; bli exponent för lögnen och föremål för lögnens aktiviteter. Det finns enormt mycket under och tecken, konst och filantropi, sociala insatser. Allt detta människan griper till då hon förlorat den personliga kontakten med Gud. Detta undervisar Jesus om, och han talar om förebilderna.

Floden kom och tog dem allesammans bort. Tiden är begränsad. Det kommer en punkt då man inte längre kan välja. Det står om Lots tid. Det regnade eld och svavel från höjden. Alla förgicks. Alla i staden, och någon utanför. Idag är frälsningens dag. Idag kan vi omvända oss och ta emot Jesus. Gud har gett oss tid och möjligheter. Detta nu är ditt. Se till att du har din sak klar med Gud! Tiden är kort. Guds kärlek och barmhärtighet vill driva dig till bättring. Sök honom. Gör det nu. Låt hans ord få tränga in i ditt hjärta, ta hand om dig. Gud vill frälsa dig.

**Lyssna på
Radio Maranata**

**Radio Maranata Stockholm
08/627 55 55**

Stockholms City, 88,0 MHz

Sönd-Tors 8.00-8.30

Månd 18.00-19.00

Onsd 19.00-20.00

Järva, 91,1 MHz

Månd-Tors 8.00-8.30

Fred 19.00-21.00

Sönd 9.00-10.00

**Radio Maranata Örebro
019/964 72**

95.3 MHz

Tisdagar 20.15-21.15

Torsdag, Lördag 20.00-21.00

Pilgrimsskolans föräldrar och lärare inbjuder till

SKOLKONFERENS

19–23 AUG PÅ BÄLLSTA MISSIONSCENTER

*Föredrag – Seminarier – Bibelstudier
– Speciella samlingar för barnen –*

- DEN NYA SKOLFORMEN
- EVOLUTIONSLÄRAN OCH DESS
KONSEKVENSER
- FÖRSAMLINGEN OCH BARNEN

Docent Berndt Lindberg och Fred Örtegren kommer att
tillsammans med Arne Imsen svara för undervisningen.
För vidare information, ring 08/627 55 55

NY BARNKASSETT FRÅN BÄLLSTA MISSIONSCENTER!

Äntligen kommer en ny kassett med spontan och härlig sång från de lite
yngre syskonen på Bällsta MissionsCenter.
Den är inspelad i vår egen musikstudio som nu är i full gång igen.
12 sånger blev det, alla ett underbart prov på att barnen själva inte tröttnat
på de traditionella "barnsångerna"!

Beställ redan nu! Kassetten är
inte riktigt färdig, men beställ gärna nu så skickar vi
den inom kort.

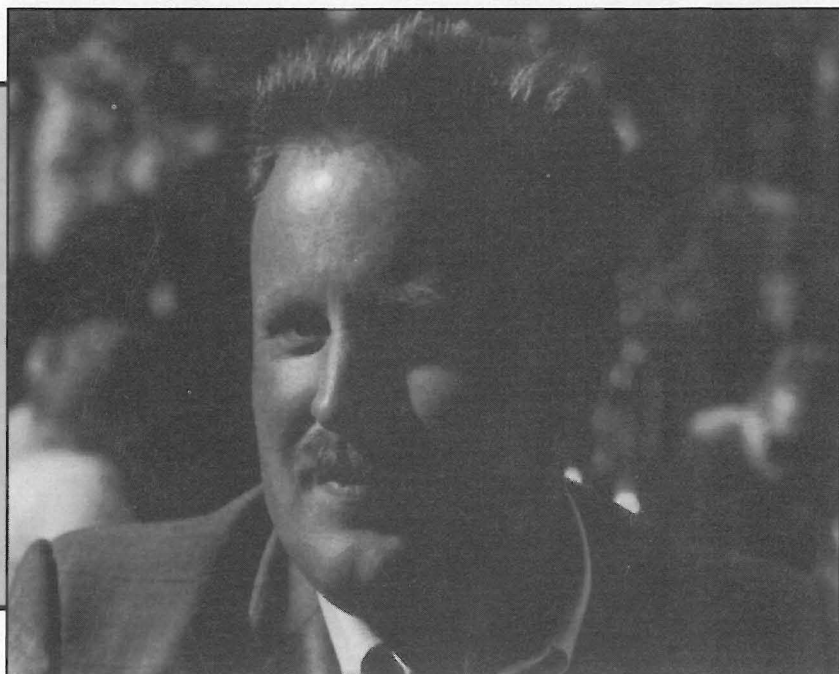
Ring 08/627 55 55 eller skriv till Bällsta
MissionsCenter Box 20134 161 02 Bromma

55:–

KOMMER SNART!

"MIG FÖRUTAN KUNNEN I INTET GÖRA..."

Text: Larz Gustafsson

MÅNGA ANSER att vi när det gäller moralen gör klokast i att utelämna Gud och att vi istället bör konsultera våra förnuftsmässiga resurser och *därigenom* avgöra vad som är rätt och fel.

Med tanke på hur det ser ut i världen i dag tycks det mig som om människans omdömesförmåga är kraftigt nedsatt. Guds Ord går så långt som till att påstå att detta de facto beror på att vi har vänt Gud ryggen.

Personligen kan jag avlägga vittnesbörd om att mitt liv blev förvandlat i *positiv* bemärkelse då jag vände mig bort från ett liv i militant och fanatisk ateism och till ett liv med Gud. Herren har gjort oerhört mycket för mig och det är jag tacksam för. Jesus Kristus dog på korset för att vi människor skulle få komma tillbaka till den Gud vi vänt ryggen. Han bar *all* vår synd på korset och när vi säger ja till Honom får vi uppleva syndernas förlåtelse. Många med mig kan vittna om den förvandling som ägt rum i deras liv då de bejakat Guds erbjudande om total förlåtelse och en helt ny start.

Guds Ord gör klart för oss, att idel goda gåvor och idel fullkomliga skänker kommer från Gud (Jak. 1:17) samt att Gud har fridens tankar för oss, att Han vill ge oss en framtid och ett hopp (Jer. 29:11). Detta är inte bara tomma ord utan Guds eget oförfälskade ord, och jag vet att det fungerar eftersom jag själv har *upplevt* sanningen i det. Det är med andra ord inte inlärd klichéer och klyschor jag förmedlar.

Gud har skapat oss och inte vi själva. Han vet bäst hur vi fungerar. Därför vet Han också vad som är bäst för oss, men vänder vi Skaparen ryggen så går vi, vilket Guds Ord också talar

om, vilse.

Människan har i tusentals år försökt lösa världsproblemen med hjälp av sitt förnuft, men märk väl att kunska-pens träd i Edens lustgård, det träd av vars frukt de två första människorna åt och därmed gjorde uppror mot Guds Ord, var ett träd på gott *och ont*. Det står alltmörklert för allt fler att lösningen på våra problem inte finns i några politiska reformer eller filosofiska hypoteser. Många gör i dag anspråk på att ha svaret, men Jesus gör anspråk på att *vara* svaret (Joh. 14:6). Och faktum är, att det är endast hos Honom vi kan finna den hjälp vi så väl behöver. Självt behövde jag komma dithän att jag ödmjukade mig och erkände min belägenhet och mitt hjälp-behov. Jag fick med andra ord lägga ned mina egna *fåfänga* ansträngningar och lämna över till Någon som *verkli-gen klarar* av att ro båten i land. Mitt ateistiska förflutna till trots fick jag uppleva Guds nåd och förlåtelse. I dag har jag en trygghet som ingen psykoterapi kunnat ge mig. Jag har – och detta är inget skryt, utan jag framhåller det för att ge Gud äran – också fått vara till välsignelse för andra människor genom att jag ställt mig till Guds förfogande, en Gud som bara vill oss väl, som älskar oss, men som vi på grund av synden är oförmögna att ha umgänge med, såframt vi inte tar emot syndernas förlåtelse i och genom Jesu blod och försoningsoffer.

Om Gud har lösningen på mina problem så har Han lösningen på hela världens. Det är inte för inte som Ordspårboken (3:5) uppmanar oss att förtrösta på HERREN och *inte* på vårt förstånd. Visst är det sant att vi är ofullkomliga, men det innebär ju ock-

så att vi har ett stort behov av att vända oss till den Ende Fullkomlige, varifrån vår hjälp skall komma (Ps. 121). Själva klarar vi inte av det här, det räcker med att slå upp en dagstidning eller att ta del av TV:s eller radios nyhetsutsändningar för att konstatera detta. Vi har, just p.g.a. att vi envisats med att förlita oss på (ofullkomliga) förnuft lyckats dåligt med att förvalta det pund vi fått att förvalta. Ingen kulturförniss i världen kan dölja detta faktum. Ingen reformkosmetika kan sminka bort den djupa nöd som lejonparten av jordens invånare befinner sig i som en konsekvens av syndafallet, d.v.s. att människan fallit i synd då hon vände Gud ryggen.

Ett förändrat samhälle är något som börjar inom varje individ. Det är en förändring inifrån som *först* måste komma till stånd. Där Gudsriket i dess fulla bemärkelse blir etablerat i en persons hjärta är förvandlingen redan ett faktum. Gud vill genom Golgata försoningsverk upprätta oss till vår forna och rättmätiga status som Guds medarbetare och älskade barn.

Låt oss alltså inte framhärda i att vända ryggen åt Den som har svaren på alla frågor och lösningen på våra problem, Han som sade: "Jag är vägen och sanningen och livet..."

Om Du vill kalla ovanstående rader för en väckelsepredikan, så gärna för mig. Jag är glad att jag har vaknat. Sömngångare famlar i blindo, och en sådan var jag innan jag konsulterade den enda instans där jag verkligen fick uppleva ett kärleksfullt bemötande och fullkomlig förståelse – trots allt.

Att börja om

Av Maria Eriksson

Om någon syndar. Hur går det då? I tankar och begärelser syndar vi varje dag och behöver daglig nåd. Men om någon faller i uppenbara synder? Vare sig det är en överrumpling eller ett fiendens listiga angrepp förberett genom långvariga frestelser? De synder man levde i som oomvänd, kommer ofta tillbaka som frestelser, sedan man blivit en kristen. Den som varit häftig kan förgå sig i ett påfrestande ögonblick. Den som varit osann frestas att rädda sig ur en kritisk situation genom en nödlögn, och den som varit oärlig frestas att skaffa sig förmaner på vägar som inte tål ljuset.

"Om någon syndar." Ja, det sker tyvärr till glädje för fienden i helvetet och på jord och till sorg för Jesu vänner och den treenige Guden. Vad är då att göra? "Allt är förlorat! Försök aldrig att resa dig mer!" Så ropar en fiende i mörkret. Men kom ihåg, så länge en syndare ärligt kämpar mot sin synd och bär sina nederlag till nådens tron, så länge har synden ingen makt att skilja honom från Gud. Vi får börja om igen.

Och vad större är: Gud är villig att börja om med oss. Han började om med Petrus, som hade förnekat Jesus. Han började om med Aron, som hade dansat kring guldkalven. Det hade varit slut med oss alla för länge sedan, om inte den store krukmakaren hade börjat om med leret, som misslyckats i hans hand. Men det vore fel att sätta punkt här. För

vi är kallade att föra ett liv i seger över det onda. Kraften ställer Herren till förfogande. Det står att den väldiga kraft, som uppenbarades då Jesus uppväcktes från det döda och sattes på Guds högra sida i höjden, den kraften vill han giva. Räcker det, tror du? Tror du, att du måste gå förlorad i brist på kraft? Nej, det gäller bara att komma i kontakt med kraftkällan. Kraft gick ut i från Jesus, heter det, då han gick här nere. Det gäller ännu! Ta på dig vapenrustningen som finns beskriven i Efesiebrevet 6:10. Då kan vi föra ett segrande liv. Beklädd med den vapenrustningen kan den svage kämpen bli stark. Vi får kraft att vittna, lida och övervinna genom Honom som älskar oss.

"Han giver den trötte kraft och förökar den maktlöses styrka. Unglingar kunna bliva trötta och uppgivas, och unga män falla; men de som bida efter Herren hämta ny kraft."

En Strimma Av Ditt Ljus

*Du skall bära över djupen
Du min Herre Jesus kär*

*och en gång i Fadershuset
får jag vara där Du är.*

*Andra makter vilja skilja
mig från Dig som ofta förr*

*Låt mig svara när Du knackar
sakta på mitt hjärtas dörr.*

*Ingen jordisk vän mig följer
när som ångesten blir svår*

*Solen sina strålar döljer
Det är ännu icke vår.*

*Men ändå kan jag se en strimma
av Ditt Ljus, o Jesus kär*

*och en gång i Fadershuset
får jag vara där Du är.*

Ulla Sjögren

Välkommen till...

MARANATAFOLKETS Sommarmarkonfe

Humlegården, Latorp 13 km väster om Örebro
För information och anmälan, ring: 019/96472

KÄRA MARANATAVÄNNER!

Så är det åter dags att inbjuda till maranatafolkets sommarkonferens på Humlegården i Latorp. Vår bön och förhoppning är att åter få påminna varandra om det dyrbara arvet från fäderna; evangelium, det enda som håller då allting annat vacklar. Aldrig förr har väl politiska, ekonomiska och ekologiska rapporter varit så samstämmiga om att vi rusar mot totalt sammanbrott för hela världsordningen. Några kämpar en desperat och hopplös kamp för en bättre miljö, för en sundare livsstil, för hjälp åt Afrikas svältande miljoner och de enorma skarorna av flyktingar som driver fram över kontinenten, medan de rika staterna omsorgsfullt planerar för att kunna stänga dem ute.

Kristenheten i vårt land kännetecknas av förskingring och förytligande. När hågen står till materiella fördelar och självförverkligande, tonar det centrala, evangeliska budskapet bort. Vi behöver verkligen samlas och påminna varandra om arvet, tron och det kor-ta perspektivet. Jesus kommer snart! Så trösten nu varandra med dessa ord!

Inför sommarkonferensen i Malmköping 1972, tog maranatafolket ett trossteg. Den princip vi då började tillämpa, har sedan dess varit kännetecknande för alla konferenser som arrangerats av maranatasyskon på skilda platser. Så här formulerade då Arne Imsen avsikten:

"Malmköpingsveckan har enorm betydelse för alla dem som genom tro och efterföljelse upplever ett verkligt främlingsskap i förflackade, förkyrkligade och sekulariserade miljöer, varför det är angeläget att det inte finns några spärrar, som skulle kunna förhindra deras medverkan. Vi vill verkligen välkomna alla dessa vänner från när och fjärran, och önskar innerligt att de skall möta ett gensvar man endast kan finna i en ekonomiskt, socialt och politiskt skrankfri andlig syskongemenskap med ett översvallande rikt andeliv. Få eller många är i och för sig av underordnad betydelse, ty vi kämpar icke mot kött och blod i rivaliserande syfte. Vårt mål är högt och får absolut inte belastas av konkurrensmentalitet eller inställsamt publikfrieri. Opinioner svänger hit eller dit från dag till dag och vi får ständigt bevittna massans front- eller attitydförändringar. Men numerära fluktuationer i den ena eller andra riktningen orsakade av sådana tillfälligheter, får inte förleda oss till någon form av maskerad prostitution. Därför behöver vi på nytt och på nytt igen komma tillsammans för att höra vad Herren har att meddela detta utspridda folk.

VI HAR FÖRNYATS i den enfaldiga tron att den kristna gemenskap vi vill se förverkligad är så praktisk i sin utformning, att den verkar utjämmande och bereder vägen för alla till en familjehögtid med Ordet, kärleksmåltiden och brödsbrytelsen i centrum. Kanske någon kommer att missbruka denna öppenhet och frihet, men vi ser det som ett mindre faromoment än att vänner skulle känna sig utestängda genom materiella spärrar, och därigenom förhindrade att själva ta emot och förmedla andliga välsignelser till konferensen. Bättre bemedlade trossyskon kommer å sin sida förvisso se till att ingen blir förbisedd, utan att alla materiella behov kommer att fyllas i härlighet, och konferensen kommer att göra alla rikare på kärlek, glädje, tro och hopp. Gud vill det!"

TJUGO ÅR HAR FÖRRUNNIT sedan dess. Vi är tacksamma till Gud, som med sin uppehållande makt bevarat oss i visionen och kampen för det hopp som en gång för alla blivit överlämnad åt de heliga. Nu inbjuder vi på nytt alla som hungrar och törstar efter rättfärdighet att tillsammans med maranatasyskonen på Humlegården fira högtid. Den högtidsfirande församlingen som med ett hjärta och en själ nalkas Herren, kommer helt visst att uppleva Guds manifestation och uppenbarelse. Så får vi kraft och styrka att uthålligt proklamera Guds Rike i denna yttersta tid. Arne Imsen, som i mer än trettio års tid ständaktigt och med profetisk skärpa fört fram maranatabudskapet, kommer dagligen att hålla bibelstudier. Dessutom kommer Jan Egil Hafsahl, Folke Jacobsson och under-tecknad, Runo och Märta Strömmare, m fl att undervisa och predika. Berno Widén med familj och Ulla Näsholm kommer att rapportera från missionsarbetet i Dominikanska Republiken, samt Hans Lindelöw kommer tillsammans med en grupp vänner från Ryssland. Syskon från när och fjärran deltar med sång och vittnesbörd. Vi som bor på Humlegården är glada och tacksamma över att än en gång få hälsa er välkomna.

MED DENNA TIDNING följer ett inbetalningskort som du kan använda för att sända ett bidrag till kostnader för annonsering och övriga förberedelser med mat och husrum. Kanske någon har möjlighet att bistå med potatis eller andra livsmedel? För övrigt är konferensens kostnader beräknad till 200 kr per person och dag. Välkommen i Jesu namn!

MARANATAHÄLSNINGAR med Ef. 1:19-22.

Gunno Andersson

rens '92

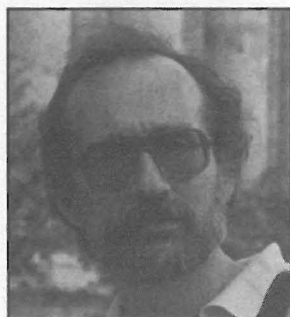
18 - 26 JULI

Huvudtalare:

**ARNE
IMSEN**

**JAN-EGIL
HAFSAHL**

**GUNNO
ANDERSSON**

**FOLKE
JACOBSSON**

**...dessutom
medverkar:
Från Dominikanska
Republiken**

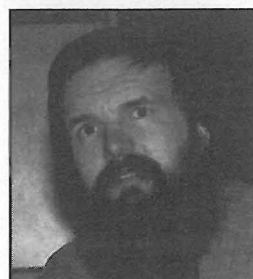

● **Berno Widén**

● **Ulla Näsholm**

Från Öst

● **Hans Lindelöw
tillsammans med vänner
från Moskva,
Malojaroslavets
och Kaluga i Ryssland.**

**...samt vittnen och
sångare från
Sverige och Norge!**

Det finns något mer...

Du går längst fram i demonstrationstågen, skrikande dina slagord om politisk revolution, om ekonomisk välfärd eller kanske uttrycker din avsky över militära aktioner.

Du stödjer miljörättsorganisationer, kramar träd och röstar på flower-powerinfluerade enfrågepartier. Du vill förändra världen, skapa rättvisa och demokrati, skapa en bättre värld för en kommande generation. Du binder upp din tid i kampen för dina ideal och i kampen mot politisk orättfärdighet. Du intalar dig själv, att när vapnen tystnat och demokratin segrat blir det frid, trygghet lycka och harmoni.

Men inom dig finns frågor du inte lyckas förtränga: "Kämpar jag förgäves?", "Är verkligen politisk frihet svaret på mänsklighetens problem?"

Du är förvirrad och vilsen.

Du är en drömmare. Du drömmer om en värld utan sorg, utan krig och utan död. Om ett samhälle byggt på omtanke och kärlek, om en trygg och harmonisk tillvaro utan ondska, girighet, avund, falskhet och hat. Du drömmer om ett liv där alla lever i gemenskap med varandra, utan tråtor och gräl och där alla har en uppgift att fylla; ett meningsfullt liv.

Så slår du på TV:ns nyheter som snart tar ner dig på jorden och smular sönder din dröm. Med gråtande själ böjer du dig för det faktum att alla dina drömmar förblir utopier.

Du är en sökare. Du söker glädje bland de österländska mysticismreligionerna och frid i Yoga-djungeln. Du söker hälsa på motionsinstituten och hälsokostaffärerna och gemenskap i de hippie-

influerade kommunistkollektiven.

Men i slutändan är det enda du får ut av ditt sökande en stigande frustration och en tilltagande förtvivlan. "Det måste finnas något mer..."

Det finns något mer.

Det finns ett liv bortom det här sönderfallande samhället!

Det finns ett liv långt ifrån alla politiska spel och intriger!

Det finns ett liv bortom statskyrkans självkonstruerade riter, bortom dess döda s.k. kristendom!

Det finns ett liv som är långt bättre och underbarare än alla dina idealvärldar, utopier och drömmar.

Det finns ett liv där den här världens pengar och makt inte har något värde.

Det finns ett liv med en högre målsättning än att ta sig högst upp på karriärstegen, med en varaktig mening som inte bleknar bort när nyheten mist sitt behag.

Det finns ett liv av bestående glädje, trygghet och harmoni.

Vad väntar du på?

Det är dags nu.

Jag önskar

☐ Få Midnattsropet GRATIS tillsänt

☐ Ändra min adress

☐ Stödprenumerera med kr
(Inbetalas på postgiro 48 64 65 - 8)

Ny adress (vid adressändring):

Namn: _____

Namn: _____

Bostad: _____

Bostad: _____

Postnr: _____

Postnr: _____

Adress: _____

Adress: _____

Tel: _____

Tel: _____

Sänd kupongen till MIDNATTSROPET, Box 20134, 161 02 BROMMA